

บทที่ 2
มาตรฐานหลัก

การใช้เนื้อหาบทนี้

มาตรฐานหลัก (The Core Standards) คือ มาตรฐานกระบวนการสำคัญที่ใช้ร่วมกันทุกภาคส่วน ซึ่งนำมาใช้อ้างอิงสำหรับวิธีการที่เป็นพื้นฐานของทุกมาตรฐานในคู่มือนี้ ด้วยเหตุนี้เนื้อหาในแต่ละบทจึงต้องนำมาตรฐานหลักมาใช้ควบคู่กัน เพื่อช่วยให้บรรลุมาตรฐานในแต่ละประเด็น

มาตรฐานหลัก มี 6 ประการ ได้แก่

1. การตอบสนองด้านมนุษยธรรมโดยมีประชาชนเป็นศูนย์กลาง
2. การประสานงานและความร่วมมือ
3. การประเมิน
4. การออกแบบและการตอบสนอง
5. การดำเนินการ ความโปร่งใสและการเรียนรู้
6. การปฏิบัติงานของผู้ปฏิบัติงานช่วยเหลือ

มาตรฐานหลักแต่ละมาตรฐานมีโครงสร้างดังต่อไปนี้

- **มาตรฐานหลัก:** มีลักษณะเป็นข้อมูลเชิงคุณภาพโดยธรรมชาติและระดับของการบรรลุเป้าหมายในการตอบสนองด้านมนุษยธรรม
- **ปฏิบัติการหลัก:** เป็นกิจกรรมและข้อมูลที่ควรนำไปปฏิบัติเพื่อช่วยให้เป็นไปตามมาตรฐาน
- **ดัชนีชี้วัดหลัก:** เป็น “เครื่องหมาย” ซึ่งแสดงว่ามาตรฐานได้รับการบรรลุเป้าหมายหรือไม่ผ่านวิธีการวัดค่าและการสื่อสารโดยกระบวนการและผลของปฏิบัติการหลัก ที่ดัชนีชี้วัดนี้จะเกี่ยวข้องกับมาตรฐานขั้นต่ำ ไม่ใช่ปฏิบัติการหลัก
- **บันทึกแนวทางการปฏิบัติ:** บันทึกนี้รวมถึงประเด็นเฉพาะเจาะจงที่จะต้องพิจารณาเมื่อนำมาตรฐานหลักมาใช้ในการปฏิบัติและดัชนีชี้วัดหลักในสถานการณ์ที่แตกต่างกัน บันทึกแนวทางการปฏิบัตินี้จะให้คำแนะนำเกี่ยวกับการแก้ปัญหาความยากลำบากในการปฏิบัติตามมาตรฐานหรือคำแนะนำเกี่ยวกับประเด็นหลักๆ นอกจากนี้ยังอาจรวมถึงประเด็นที่สำคัญเกี่ยวกับมาตรฐานหลัก การปฏิบัติหลักหรือดัชนีชี้วัดหลักและการอธิบายข้อถกเถียง ข้อขัดแย้ง หรือช่องว่างของความรู้ในปัจจุบัน

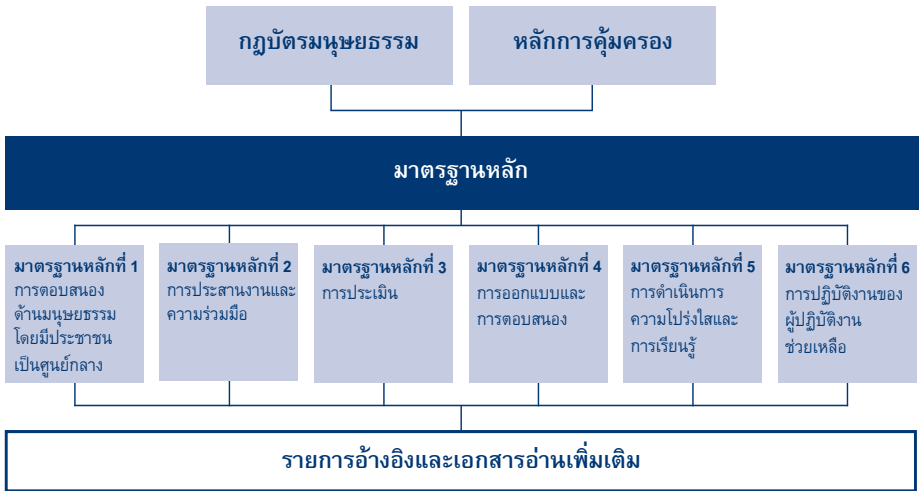
ดัชนีชี้วัดหลักของมาตรฐานหลักกรอกรูปแบบต่างๆ ในการประยุกต์และบริบทของผู้ใช้ ข้อกำหนดที่วัดได้และที่มิกำหนดเวลาสำหรับแต่ละดัชนีชี้วัดมีความเฉพาะเจาะจงในด้านบริบทและในส่วนต่างๆ สูง ดังนั้นผู้ใช้จึงควรปรับดัชนีชี้วัดหลักให้เข้ากับสถานการณ์เฉพาะตามความเหมาะสม

รายการอ้างอิงและเอกสารอ่านเพิ่มเติมอยู่ในตอนท้ายของบทนี้

สารบัญ

บทนำ.....	55
มาตรฐานหลัก.....	57
ภาคผนวก 1: รายการอ้างอิงและเอกสารเพิ่มเติม.....	77

บทนำ

มาตรฐานหลักอธิบายถึงกระบวนการที่มีความจำเป็นเพื่อให้บรรลุมาตรฐานขั้นต่ำของสเฟียร์ โดยมาตรฐานหลักเป็นการปฏิบัติตามหลักการของกฎบัตรมนุษยธรรมสเฟียร์ กฎบัตรถือเป็นพื้นฐานในการเข้าถึงสิทธิของประชาชนที่ได้รับผลกระทบจากความขัดแย้งหรือภัยพิบัติที่จะได้รับความช่วยเหลือซึ่งสนับสนุนการใช้ชีวิตอย่างมีศักดิ์ศรี มาตรฐานหลักกำหนดระดับการตอบสนองขั้นต่ำสุดต่อการที่จะบรรลุเป้าหมาย (ตามดัชนีชี้วัดหลัก) ของหน่วยงานด้านมนุษยธรรมไม่ว่าจะเป็นชุมชนท้องถิ่น ระดับชาติหรือระดับสากล

มาตรฐานหลักมีการเชื่อมโยงไปยังความคิดริเริ่มเรื่องความรับผิดชอบอื่นๆ ที่สำคัญ การส่งเสริมความสอดคล้องกันและการส่งเสริมความมุ่งมั่นในการรับผิดชอบร่วมกัน เช่น หุ้นส่วนรับผิดชอบด้านมนุษยธรรม (HAP) 2010 มาตรฐานในความรับผิดชอบและการจัดการคุณภาพและมาตรฐานหลัก ได้รวบรวมและเพิ่มเติมข้อเรียกร้องต่างๆ ให้สมบูรณ์ มาตรฐานผู้ปฏิบัติงานให้ความช่วยเหลือมีความสอดคล้องกับหลักปฏิบัติที่ดีที่สุดสำหรับประชาชนที่ต้องได้รับความช่วยเหลือ คู่มือที่ดีที่สุดของโครงการการสร้างศักยภาพในภาวะฉุกเฉิน (ECB) คุณภาพของกลุ่มพัฒนาฟื้นฟูในกรณีฉุกเฉิน (Groupe URD's *Quality Compas*) และเครือข่ายการเรียนรู้ที่กระตือรือร้นสำหรับความรับผิดชอบ และการปฏิบัติในการดำเนินการด้านมนุษยธรรม (ALNAP) โดยเฉพาะมาตรฐานหลัก 1 และ 5 มาตรฐานหลักสอดคล้องกับมาตรฐานขั้นพื้นฐานในเครือข่ายระหว่างหน่วยงานเพื่อการศึกษาในกรณีฉุกเฉิน (Inter-Agency Network for Education in Emergency : INEE) มาตรฐานขั้นต่ำสำหรับการศึกษาระเตรียมความพร้อม การตอบสนอง การฟื้นฟู

ความสำคัญของมาตรฐานหลักสำหรับทุกภาคส่วน

มาตรฐานหลักประการแรกยอมรับว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนที่ได้รับผลกระทบจากภัยพิบัติ ทั้งหญิง ชาย เด็กหญิงและเด็กชายในทุกช่วงวัย ตลอดจนความสามารถและกลยุทธ์ของพวกเขา อันจะนำมาซึ่งความอยู่รอดอย่างมีศักดิ์ศรี มีความสำคัญต่อการตอบสนองด้านมนุษยธรรม มาตรฐานหลักประการที่ 2 เป็นการจัดการสิ่งที่เป็นสำหรับการตอบสนองที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งจะต้องมีการประสานงานและดำเนินการร่วมกับหน่วยงานอื่นๆ รวมทั้งหน่วยงานรัฐในการร่วมปฏิบัติการด้านมนุษยธรรมที่เป็นธรรม

มาตรฐานหลักประการที่ 3 เป็นการอธิบายถึงความจำเป็นสำหรับการประเมินอย่างเป็นระบบเพื่อเข้าใจในธรรมชาติของภัยพิบัติ สามารถระบุถึงผู้ที่ได้รับผลกระทบและการได้รับผลกระทบ ตลอดจนประเมินความเปราะบางและความสามารถของประชาชน มาตรฐานนี้ยอมรับความสำคัญและความจำเป็นในการทำความเข้าใจต่อความสัมพันธ์กับบริบททางการเมือง สังคม เศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อม และประชาชนอย่างกว้างขวาง การประชุมหน่วยงานตามมาตรฐานหลักประการที่ 4 เป็นการ

ออกแบบการตอบสนองของหน่วยงานบนพื้นฐานการประเมินความจำเป็นที่เป็นธรรม การจัดการความจำเป็นที่ยังไม่ได้รับการตอบสนองมีความสัมพันธ์กับบริบทและความสามารถของประชาชนที่ได้รับผลกระทบจากรัฐในการสนองตอบความจำเป็นของตนเอง

มาตรฐานหลักประการที่ 5 เป็นการบรรลุเป้าหมายโดยหน่วยงานที่มีการตรวจสอบประสิทธิภาพ คุณภาพและความเหมาะสมของการตอบสนองอย่างต่อเนื่อง หน่วยงานเหล่านั้นได้มีการปรับกลยุทธ์ให้สอดคล้องกับข้อมูลที่ได้จากการตรวจสอบและข้อเสนอแนะจากประชาชนที่ได้รับผลกระทบจากภัยพิบัติ และแบ่งปันข้อมูลเกี่ยวกับผลการดำเนินงานของหน่วยงาน การให้ความคิดเห็นและการประเมินผลที่เป็นกลาง ตลอดจนการใช้ผลการวิจัยเพื่อปรับปรุงนโยบายและการปฏิบัติงาน

มาตรฐานหลักประการที่ 6 เป็นการตระหนักว่าหน่วยงานด้านมนุษยธรรมมีภาระหน้าที่ต่อประชาชนที่ได้รับผลกระทบจากภัยพิบัติในการว่าจ้างผู้ช่วยเหลือที่มีความรู้ ทักษะ พฤติกรรมและทัศนคติที่เหมาะสม เพื่อส่งมอบงานการตอบสนองด้านมนุษยธรรมที่มีประสิทธิภาพ หน่วยงานยังมีความรับผิดชอบในการสนับสนุนผู้ปฏิบัติงานให้ทำงานได้อย่างน่าพึงพอใจผ่านการจัดการและการสนับสนุนที่มีประสิทธิภาพเพื่อความผาสุกทั้งกายและใจของผู้ปฏิบัติงาน

ความเปราะบาง

สเปียร์มีจุดมุ่งเน้นอยู่ที่การตอบสนองความจำเป็นเพื่อความอยู่รอดอย่างเร่งด่วนของประชาชนที่ได้รับผลกระทบจากภัยพิบัติหรือความขัดแย้ง อย่างไรก็ตามมาตรฐานหลักยังสามารถสนับสนุนการเตรียมความพร้อมรับมือภัยพิบัติ และวิธีการที่ช่วยลดความเสี่ยงและความเปราะบางในอนาคต การเพิ่มความสามารถและการส่งเสริมการฟื้นฟูเบื้องต้น วิธีการดังกล่าวพิจารณาจากผลกระทบของการตอบสนองเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติและบริบทที่กว้างขึ้น รวมทั้งมีความเกี่ยวข้องอย่างสูงกับความจำเป็นของประชาชนในวงกว้าง

ตลอดคู่มือนี้ “เปราะบาง” หมายถึง ประชาชนที่มีความอ่อนไหวต่อผลกระทบของภัยพิบัติทางธรรมชาติหรือความขัดแย้งทั้งทางธรรมชาติและที่ถูกสร้างขึ้นโดยมนุษย์ ประชาชนจะมีความเสี่ยงต่อภัยพิบัติ มากขึ้นเมื่อมีปัจจัยทางสังคม ทางกายภาพ ทางสิ่งแวดล้อม และทางการเมืองร่วมด้วย ประชาชนเหล่านี้มักจะเปราะบางเป็นพิเศษเนื่องจากเชื้อชาติ อายุ เพศ ความทุพพลภาพ ชนชั้นหรือวรรณะ ความเชื่อทางศาสนาและการเมือง การรวมตัวกันของความเปราะบางต่างๆ และผลกระทบของบริบทที่เปลี่ยนแปลงอย่างง่ายดายแล้วแต่ทำให้ประชาชนมีความเปราะบางด้วยสาเหตุและในรูปแบบที่แตกต่างกัน ประชาชนที่เปราะบาง เช่น คนที่ได้รับผลกระทบจากภัยพิบัติ มีความสามารถอันหลากหลายในการจัดการและฟื้นฟูจากภัยพิบัติ ความเข้าใจอย่างละเอียดในความสามารถของประชาชนที่เปราะบางและอุปสรรคที่พวกเขาอาจต้องเผชิญในการเข้าถึงการสนับสนุนด้านมนุษยธรรมเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการตอบสนองที่ตรงกับความต้องการของผู้ที่มีความจำเป็นมากที่สุด

มาตรฐานหลัก

มาตรฐานหลัก 1: การตอบสนองด้านมนุษยธรรมโดยมีประชาชนเป็นศูนย์กลาง

ความสามารถและกลยุทธ์ของพวกเขาอันจะนำมาซึ่งความอยู่รอดอย่างมีศักดิ์ศรี มีความสำคัญต่อการออกแบบและกระบวนการตอบสนองด้านมนุษยธรรม

ปฏิบัติการหลัก (อ่านควบคู่กับบันทึกแนวทางการปฏิบัติ)

- ▶ สนับสนุนความสามารถของท้องถิ่นในการระดมกลุ่มชุมชนและเครือข่ายทางสังคมเป็นอันดับแรก และสร้างความคิดริเริ่มในการพึ่งตัวเองและการทำงานโดยมีชุมชนเป็นฐาน (ดูบันทึกแนวทางการปฏิบัติ 1)
- ▶ จัดตั้งกลไกที่เป็นระบบและโปร่งใสซึ่งประชาชนที่ได้รับผลกระทบจากภัยพิบัติหรือความขัดแย้งสามารถให้ข้อเสนอแนะอย่างสม่ำเสมอและโปรแกรมการดำเนินงานที่สำคัญๆ (ดูบันทึกแนวทางการปฏิบัติ 2)
- ▶ สร้างความมั่นใจในความสมดุลของตัวแทนจากกลุ่มประชาชนที่เปราะบางในการหารือร่วมกับประชาชนที่ประสบภัยพิบัติ (ดูบันทึกแนวทางการปฏิบัติ 3)
- ▶ ให้ข้อมูลกับประชาชนที่ได้รับผลกระทบเกี่ยวกับหน่วยงานด้านมนุษยธรรม โครงการในหน่วยงานดังกล่าวและสิทธิของประชาชนในรูปแบบและภาษาที่สามารถเข้าถึงได้ (ดูบันทึกแนวทางการปฏิบัติ 4)
- ▶ จัดพื้นที่ที่เหมาะสมและปลอดภัยแก่ประชาชนที่ได้รับผลกระทบสำหรับการจัดประชุมของชุมชน และการแบ่งปันข้อมูลร่วมกันเป็นอันดับแรก (ดูบันทึกแนวทางการปฏิบัติ 5)
- ▶ ช่วยเหลือประชาชนในการยื่นข้อร้องเรียนเกี่ยวกับโปรแกรมการดำเนินงานได้อย่างง่าย และปลอดภัย ตลอดจนสร้างความโปร่งใส การปฏิบัติตามขั้นตอนภายในเวลาที่กำหนดเพื่อปฏิบัติการตอบสนองและการเยียวยา (ดูบันทึกแนวทางการปฏิบัติ 6)
- ▶ ใช้แรงงานท้องถิ่น วัสดุที่ส่งเสริมสิ่งแวดล้อมที่ยั่งยืนและธุรกิจที่มีความรับผิดชอบต่อสังคมเท่าที่จะเป็นไปได้ เพื่อสร้างประโยชน์ต่อเศรษฐกิจท้องถิ่นและส่งเสริมการฟื้นฟู
- ▶ ออกแบบโครงการเพื่อรองรับและเคารพการปฏิบัติทางวัฒนธรรมและทางจิตวิญญาณแบบดั้งเดิม ที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นสิ่งสำคัญของประชาชนในท้องถิ่นเท่าที่จะเป็นไปได้ (ดูบันทึกแนวทางการปฏิบัติ 7)

- ▶ เพิ่มอำนาจการตัดสินใจให้ประชาชนที่ได้รับผลกระทบจากภัยพิบัติและกรรมสิทธิ์ของโปรแกรมการดำเนินงานในช่วงเวลาของการตอบสนอง

ดัชนีชี้วัดหลัก (อ่านควบคู่กับบันทึกแนวทางการปฏิบัติ)

- ▶ กลยุทธ์ของโครงการมีความเชื่อมโยงกันอย่างชัดเจนกับความสามารถตามความคิดริเริ่มโดยมีชุมชนเป็นฐาน
- ▶ ประชาชนที่ได้รับผลกระทบจากภัยพิบัติดำเนินการ หรือมีส่วนร่วมในการประชุมเกี่ยวกับวิธีการจัดระเบียบและการดำเนินการตอบสนองอย่างสม่ำเสมอ (ดูบันทึกแนวทางการปฏิบัติ 1-2)
- ▶ จำนวนของความคิดริเริ่มในการพึ่งตนเองนำโดยชุมชนที่ได้รับผลกระทบ และเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นที่เพิ่มขึ้นในช่วงเวลาของการตอบสนอง (ดูบันทึกแนวทางการปฏิบัติ 1)
- ▶ หน่วยงานมีการสอบสวนและดำเนินการตามความเหมาะสมต่อข้อร้องเรียนเกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือ

บันทึกแนวทางการปฏิบัติ

- 1. ความสามารถท้องถิ่น:** ประชาชนที่ได้รับผลกระทบจากภัยพิบัติเป็นเจ้าของและได้รับทักษะความรู้และความสามารถในการจัดการตอบสนองและฟื้นฟูจากภัยพิบัติ การเข้าร่วมในการตอบสนองด้านมนุษยธรรมอย่างแข็งขันเป็นรากฐานสำคัญของสิทธิพลเมืองในการดำรงชีวิตอย่างมีศักดิ์ศรีจึงได้รับการยืนยันในหลักที่ 6 และหลักที่ 7 หลักปฏิบัติของสภากาชาดและสภาเสี้ยววงเดือนแดงระหว่างประเทศ และองค์การอิสระในการบรรเทาทุกข์ผู้ประสบภัย (ดูภาคผนวก 2 หน้า 371) ความคิดริเริ่มเรื่องการพึ่งพาตนเองและชุมชนเป็นฐานทำให้เกิดความเป็นอยู่ที่ดีด้านจิตสังคมผ่านการฟื้นฟูศักดิ์ศรีและระดับการควบคุมของประชาชนที่ประสบภัยพิบัติ การเข้าถึงการสนับสนุนทางสังคม การเงิน วัฒนธรรมและอารมณ์ผ่านทางครอบครัวขยาย เครือข่ายทางศาสนาและพิธีกรรม เพื่อน โรงเรียนและกิจกรรมของชุมชน จะช่วยให้การสร้างความเคารพในตนเองและอัตลักษณ์ของบุคคลและชุมชนขึ้นมาอีกครั้ง ลดความเปราะบางและเพิ่มความยืดหยุ่นเมื่อเผชิญกับปัญหา ประชาชนในท้องถิ่นควรได้รับการสนับสนุนในการระบุและฟื้นฟูหรือสร้างเครือข่ายสนับสนุนและกลุ่มพึ่งตนเองตามความเหมาะสม ขอบเขตการมีส่วนร่วมของประชาชนและวิธีการที่นำมาใช้นั้นจะถูกกำหนดโดยลักษณะภัยพิบัติที่เกิดขึ้นเมื่อเร็ว ๆ นี้ และโดยสภาพแวดล้อมทางกายภาพ สังคมและการเมือง ดังนั้น ดัชนีชี้วัดตัวอย่างการมีส่วนร่วมควรได้รับการคัดเลือกตามบริบทและสามารถเป็นตัวแทนผลกระทบทั้งหมดได้ ประชาชนในท้องถิ่นมักจะเป็นคนแรกที่ตอบโต้ภัยพิบัติและแม้แต่ในช่วงต้นของการตอบสนอง การมีส่วนร่วมในบางระดับเกิดขึ้นได้เสมอ ความพยายามที่ชัดเจนในการฟัง ให้คำปรึกษา และผนวกรวมประชาชนไว้ในช่วงเริ่มต้นจะเป็นการเพิ่มคุณภาพและการจัดการชุมชนต่อไปในโปรแกรมการดำเนินงาน
- 2. กลไกความคิดเห็น (feedback mechanisms):** ให้วิธีการสำหรับประชาชนทุกคนที่ได้รับผลกระทบทั้งหมดในการวางแผนและดำเนินงานโครงการ (ดูมาตรฐานการมีส่วนร่วมของ HAP)

กลไกเหล่านี้รวมถึงการอภิปรายกลุ่มเฉพาะ การสำรวจ การสัมภาษณ์และการประชุมเกี่ยวกับ “บทเรียน” กับกลุ่มตัวอย่างของประชาชนที่ได้รับผลกระทบทุกกลุ่ม (ดูคู่มือ ECB ในส่วนเครื่องมือ และบันทึกแนวทางปฏิบัติ 3-4) ข้อค้นพบและปฏิบัติการของหน่วยงานในการตอบสนองต่อความคิดเห็นควรถูกแบ่งปันร่วมกับประชาชนที่ได้รับผลกระทบอย่างเป็นระบบ

3. **การมีส่วนร่วมของตัวแทน:** การเผชิญกับความเข้าใจและการจัดการกับอุปสรรคต่อการมีส่วนร่วมของประชาชนกลุ่มต่างๆ มีความสำคัญต่อการสร้างการมีส่วนร่วมที่สมดุล มาตรการควรจะนำมาใช้เพื่อสร้างความมั่นใจว่าการมีส่วนร่วมของสมาชิกในทุกกลุ่มประชาชนที่ได้รับผลกระทบไม่ว่าจะเป็นคนหนุ่มและคนสูงอายุ ชายและหญิง ควรสร้างความพยายามเป็นพิเศษเพื่อรวมเอาประชาชนผู้ที่ไม่สามารถนำเสนอตนเองได้อย่างดี กลุ่มคนชายขอบ (เช่น โดยเชื้อชาติหรือศาสนา) หรือลักษณะอย่างอื่นที่ไม่ปรากฏให้เห็น (เช่น คนที่อยู่แต่ในบ้าน หรือในสถานเลี้ยงดู) การมีส่วนร่วมของเยาวชนและเด็กควรได้รับการส่งเสริมเท่าที่เป็นประโยชน์สูงสุดต่อพวกเขา และการยึดมาตรการเพื่อสร้างความมั่นใจว่าพวกเขาจะไม่ถูกละเมิดหรือได้รับอันตราย
4. **การแบ่งปันข้อมูล:** ประชาชนมีสิทธิในการรับรู้ข้อมูลที่ถูกต้องแม่นยำและทันสมัยเกี่ยวกับการดำเนินการในนามของตนเอง ข้อมูลเหล่านี้สามารถลดความวิตกกังวลและเป็นรากฐานที่สำคัญในความรับผิดชอบและความเป็นเจ้าของของชุมชน อย่างน้อยที่สุด หน่วยงานควรให้คำอธิบายเกี่ยวกับคำสั่งและโครงการต่างๆ ของหน่วยงาน สิทธิของประชาชนและสิทธิ รวมทั้งเวลาและสถานที่ในการเข้าถึงความช่วยเหลือ (ดูมาตรฐาน “การแบ่งปันข้อมูล” ของ HAP) วิธีการทั่วไปของการแบ่งปันข้อมูลประกอบด้วย กระดานประกาศ การประชุมรับฟังความคิดเห็น โรงเรียน หนังสือพิมพ์และวิทยุกระจายเสียง ข้อมูลควรแสดงให้เห็นถึงความเข้าใจในสถานการณ์ของประชาชนและได้รับการถ่ายทอดในภาษาท้องถิ่น การใช้สื่อที่หลากหลายทำให้เข้าถึงผู้เกี่ยวข้องทุกคนได้ เช่น การสื่อสารโดยการพูดหรือใช้ภาพสำหรับเด็กและผู้ใหญ่ที่ไม่สามารถอ่านหนังสือได้ ใช้ภาษาที่ไม่ซับซ้อน (เช่น เป็นที่เข้าใจได้ตั้งแต่อายุ 12 ปีเป็นต้นไป) และการใช้แบบอักษรขนาดใหญ่สำหรับผู้ที่มีความบกพร่องทางสายตา จัดการประชุมเพื่อให้ผู้สูงอายุหรือผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินสามารถรับรู้เรื่องราวได้
5. **พื้นที่ปลอดภัยและเข้าถึงได้:** สถานที่ที่จัดประชุมรับฟังความคิดเห็น ควรมีความปลอดภัยและมั่นใจได้ว่าประชาชนทุกคนสามารถเข้าถึงสถานที่ดังกล่าวได้ เพราะบางคนไม่สามารถเดินทางได้โดยสะดวก รวมถึงกลุ่มผู้หญิงที่มักจะถูกจำกัดการมีส่วนร่วมในกิจกรรมสาธารณะเนื่องจากบรรทัดฐานทางวัฒนธรรม การให้พื้นที่ที่เป็นมิตรกับเด็กเพื่อให้เด็กได้เล่น ได้เรียนรู้ ได้รับการขัดเกลาทางสังคมและการพัฒนา
6. **การร้องเรียน:** ประชาชนมีสิทธิที่จะร้องเรียนไปยังหน่วยงานและแสวงหาการตอบสนองที่เหมาะสม (ดูมาตรฐาน “รับเรื่องร้องเรียน” ของ HAP) กลไกที่เป็นทางการสำหรับการร้องเรียนและการจัดการปัญหาเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของความรับผิดชอบของหน่วยงานต่อประชาชนและการช่วยให้ประชาชนสามารถฟื้นฟูความสามารถในการควบคุมการใช้ชีวิตของตนเองอีกครั้ง

7. การปฏิบัติที่เหมาะสมทางวัฒนธรรม: เช่น พิธีฝังศพและพิธีทางศาสนาและการปฏิบัติทางศาสนา มักจะเป็นองค์ประกอบสำคัญของอัตลักษณ์ของคักดิ์ศรีและความสามารถของประชาชนในการฟื้นฟูจากภัยพิบัติ การปฏิบัติที่ได้รับการยอมรับทางวัฒนธรรมบางอย่าง กลับเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนของประชาชน (เช่น การปฏิเสธการให้การศึกษาแก่เด็กหญิงและการขลิบอวัยวะเพศหญิง) ถือเป็นสิ่งที่ไม่ควรได้รับการสนับสนุน

มาตรฐานหลัก 2: การประสานงาน และความร่วมมือ

การตอบสนองด้านมนุษยธรรม มีการวางแผนและการดำเนินการในการประสานงานกับเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง หน่วยงานด้านมนุษยธรรมและองค์กรภาคประชาสังคมร่วมกันในปฏิบัติการด้านมนุษยธรรมที่เป็นธรรม การทำงานร่วมกันเพื่อประสิทธิภาพ ประสิทธิผลและความครอบคลุมสูงสุด

ปฏิบัติการหลัก (อ่านควบคู่กับบันทึกแนวทางการปฏิบัติ)

- ▶ มีส่วนร่วมโดยทั่วไปและในกลไกการประสานงานที่ประยุกต์ใช้ในแต่ละภาคส่วนตั้งแต่จุดเริ่มแรก (ดูบันทึกแนวทางการปฏิบัติ 1-2)
- ▶ ได้รับแจ้งต่อความรับผิดชอบ วัตถุประสงค์และบทบาทการประสานงานของรัฐและกลุ่มประสานงานอื่นๆ ที่มีอยู่ (ดูบันทึกแนวทางการปฏิบัติ 3)
- ▶ ให้ข้อมูลกลุ่มประสานงานในเรื่องข้อกำหนดของหน่วยงาน วัตถุประสงค์และการดำเนินงาน
- ▶ แบ่งปันข้อมูลการประเมินกับกลุ่มประสานงานที่เกี่ยวข้องในเวลาที่เหมาะสมและในรูปแบบที่หน่วยงานด้านมนุษยธรรมอื่นๆ สามารถนำไปใช้ได้อย่างง่ายดาย (ดูมาตรฐานหลัก 3 หน้า 63)
- ▶ ใช้ข้อมูลโปรแกรมการดำเนินงานจากหน่วยงานด้านมนุษยธรรมอื่นๆ เพื่อแจ้งการวิเคราะห์ การคัดเลือกพื้นที่ทางภูมิศาสตร์และแผนการตอบสนอง
- ▶ ทำงานกับกลุ่มประสานงานเป็นประจำเพื่อตรวจสอบความก้าวหน้า การรายงานถึงปัญหาสำคัญๆ ที่ทำให้เกิดความล่าช้า การขาดแคลนหน่วยงานหรือมีความสามารถจำกัด (ดูบันทึกแนวทางการปฏิบัติ 4)
- ▶ ร่วมมือกับหน่วยงานด้านมนุษยธรรมอื่นๆ เพื่อสร้างความเข้มแข็งในการสนับสนุนเกี่ยวกับการแบ่งปันข้อมูลด้านมนุษยธรรมที่สำคัญ
- ▶ กำหนดนโยบายและการปฏิบัติที่ชัดเจนเกี่ยวกับข้อมูลพันธกิจการกับปฏิบัติการด้านมนุษยธรรมบนพื้นฐานของหลักการและวัตถุประสงค์ด้านมนุษยธรรม (ดูบันทึกแนวทางการปฏิบัติ 5)

ดัชนีชี้วัดหลัก (อ่านควบคู่กับบันทึกแนวทางการปฏิบัติ)

- ▶ รายงานการประเมินและข้อมูลเกี่ยวกับแผนงานโปรแกรมการดำเนินงานและความคืบหน้าจะถูกส่งถึงกลุ่มประสานงานที่เกี่ยวข้องอย่างสม่ำเสมอ (ดูบันทึกแนวทางการปฏิบัติ 4)
- ▶ กิจกรรมด้านมนุษยธรรมของหน่วยงานอื่นๆ ในพื้นที่ทางภูมิศาสตร์หรือภาคส่วนเดียวกันจะไม่ซ้ำกัน
- ▶ ภาวะผูกพันที่ได้กระทำในที่ประชุมประสานงานได้รับการดำเนินการ และรายงานในเวลาที่เหมาะสม
- ▶ การตอบสนองของหน่วยงานพิจารณาจากความสามารถและกลยุทธ์ของหน่วยงานด้านมนุษยธรรมอื่นๆ องค์กรภาคประชาสังคมและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

บันทึกแนวทางการปฏิบัติ

1. การตอบสนองเชิงประสาน: โปรแกรมการดำเนินงานครอบคลุมเพียงพอ ทันเวลาและมีคุณภาพเป็นสิ่งที่ต้องปฏิบัติควบคู่กัน การมีส่วนร่วมอย่างจริงจังในการประสาน ความพยายามช่วยให้ผู้นำการประสานงานสามารถกำหนดหน้าที่และความรับผิดชอบได้ทันเวลาและชัดเจน พิจารณาขอบเขตความจำเป็นที่ต้องได้รับการตอบสนอง ลดความซ้ำซ้อนและแก้ไขช่องว่าง เรื่องความครอบคลุมและคุณภาพ การตอบสนองเชิงประสานและการประเมินผลระหว่างหน่วยงานตามเวลาที่กำหนดและการแบ่งปันข้อมูลระหว่างกันจะช่วยลดภาระงานเมื่อประชาชนที่ได้รับผลกระทบอาจต้องการข้อมูลเดียวกันจากทีมประเมินหลายๆ ทีม ความร่วมมือและการแบ่งปันทรัพยากร รวมทั้งอุปกรณ์เท่าที่เป็นไปได้จะช่วยเพิ่มความสามารถของชุมชน เพื่อนบ้าน รัฐบาลในพื้นที่เกิดเหตุ ผู้บริจาค และหน่วยงานด้านมนุษยธรรม โดยข้อกำหนดและความเชี่ยวชาญที่แตกต่างกัน การมีส่วนร่วมในกลไกการประสานงานก่อนที่จะเกิดภัยพิบัติ ช่วยสร้างความสัมพันธ์และพัฒนาการประสานงานในระหว่างการตอบสนอง องค์กรและเจ้าหน้าที่ภาคประชาสังคมในท้องถิ่นอาจไม่ได้มีส่วนร่วมถ้ากลไกการประสานงานนั้นเสมือนมีสิ่งเกี่ยวข้องเฉพาะกับหน่วยงานระหว่างประเทศเท่านั้น ความเคารพในการใช้ภาษาท้องถิ่นในการประชุมและการแบ่งปันการสื่อสารอื่นๆ การระบุถึงผู้ปฏิบัติงานภาคประชาสังคมและเครือข่ายในท้องถิ่นที่มีส่วนร่วมในการตอบสนอง ตลอดจนกระตุ้นให้พวกเขา ท้องถิ่นอื่นๆ และหน่วยงานด้านมนุษยธรรมระหว่างประเทศเข้าร่วม เจ้าหน้าที่ที่เป็นตัวแทนของหน่วยงานในการประชุมประสานงานควรมีข้อมูลที่ทักษะและอำนาจที่เหมาะสมในการวางแผนและการตัดสินใจ
2. กลไกการประสานงานทั่วไป: ประกอบด้วยการประชุม ทั่วไป (สำหรับการดำเนินงานทั้งหมด) ภาคส่วน (เช่น สุขภาพ) และระหว่างภาคส่วน (เช่น เพศสภาพ) รวมทั้งกลไกการแบ่งปันข้อมูล (เช่น ฐานข้อมูลของการประเมินและข้อมูลเชิงบริบท) การประชุมซึ่งนำภาคส่วนต่างๆ มารวมกันเป็นการเพิ่มความสามารถให้กับการแก้ปัญหาความต้องการของประชาชนได้ทั้งหมด ซึ่งดีกว่าการดำเนินงานแบบแยกส่วน (เช่น ที่פקฟิงชั่วคราวของประชาชน แหล่งน้ำ การสุขภาพ สุขอนามัยและความจำเป็นด้านจิตสังคมต่างๆ ก็มีด้านสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน) ข้อมูลที่

เกี่ยวข้องควรนำมาแบ่งปันกันระหว่างกลไกการประสานงานที่แตกต่างกันเพื่อสร้างความมั่นใจในการประสานงานแบบบูรณาการในทุกโปรแกรมการดำเนินงานในทุกบริบท การประสานงานคุณภาพของกลไกการประสานงานส่งผลกระทบต่อภาระผูกพันของหน่วยงานในการมีส่วนร่วม ผู้นำการประสานงานมีความรับผิดชอบในการสร้างความมั่นใจว่า การประชุมและข้อมูลมีการจัดการที่ดี มีประสิทธิภาพและมุ่งเน้นผลลัพธ์ มิเช่นนั้นการมีส่วนร่วมของหน่วยงานควรเป็นไปเพื่อการสนับสนุนและปรับปรุงกลไกให้ดีขึ้น

- 3. บทบาทการประสานงาน:** เป็นบทบาทของรัฐที่ได้รับผลกระทบในการประสานงานเพื่อการตอบสนองด้านมนุษยธรรมขององค์กรให้ความช่วยเหลือ หน่วยงานด้านมนุษยธรรมมีบทบาทสำคัญในการสนับสนุนหน้าที่ด้านการประสานงานของรัฐ อย่างไรก็ตามในบางบริบท กลไกการประสานงานทางเลือกอาจมีความเหมาะสม เช่น เมื่อเจ้าหน้าที่รัฐเป็นผู้รับผิดชอบต่อการทำผิดกฎหมายและการละเมิด หรือเมื่อเกิดความไม่เป็นธรรมในการให้ความช่วยเหลือของหน่วยงาน หรือหากเมื่อรัฐเต็มใจรับบทบาทการประสานงานแม้ขาดความสามารถ การประชุมประสานงานในสถานการณ์เหล่านี้ควรจัดแยกจากกัน หรือเป็นการประชุมร่วมที่นำโดยเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นร่วมกับองค์กรสหประชาชาติหรือองค์กรพัฒนาเอกชน การประสานงานในกรณีฉุกเฉินด้านมนุษยธรรมขนาดใหญ่จำนวนมากมักกระทำผ่าน “วิธีการกลุ่ม” ร่วมกับการจัดกลุ่มหน่วยงานที่ทำงานในภาคเดียวกันภายใต้หน่วยงานที่เป็นผู้นำ
- 4. การแบ่งปันข้อมูลที่มีประสิทธิภาพ:** จะเพิ่มขึ้นหากข้อมูลที่นำไปใช้ได้ง่าย (ชัดเจน เกี่ยวข้องสั้น) และตามพิธีสารด้านมนุษยธรรมทั่วโลกซึ่งเป็นสิ่งที่สอดคล้องในทางเทคนิคกับข้อมูลของหน่วยงานอื่นๆ (ดูมาตรฐานหลัก 3 หน้า 63) ความถี่ที่แน่นอนในการแบ่งปันข้อมูลอยู่ที่ความเฉพาะเจาะจงของหน่วยงานและบริบท แต่ก็ควรจะมี ความเกี่ยวข้องกัน ข้อมูลที่สำคัญควรถูกเก็บเป็นความลับ (ดูมาตรฐานหลัก 3-4 หน้า 63-70)
- 5. กองทัพและภาคเอกชน:** ภาคเอกชน รวมทั้งกองทัพทั้งในประเทศและต่างประเทศที่เป็นส่วนหนึ่งของความพยายามในการบรรเทาทุกข์มีมากขึ้น ด้วยเหตุนี้ความพยายามประสานงานจึงเกิดขึ้น กองทัพมีความเชี่ยวชาญเฉพาะและทรัพยากรต่างๆ รวมทั้งการรักษาความปลอดภัย โลจิสติก การขนส่งและการสื่อสาร อย่างไรก็ตาม กิจกรรมทางการทหารอาจทำให้ความแตกต่างที่สำคัญระหว่างวัตถุประสงค์ด้านมนุษยธรรม และวาระทางการเมืองหรือทางทหารที่อาจส่งผลกระทบต่อความเสี่ยงด้านความปลอดภัยในอนาคตไม่เด่นชัด การร่วมงานกับกองทัพควรจะมีเงื่อนไขที่การให้บริการและนำโดยหน่วยงานด้านมนุษยธรรมตามแนวทางการปฏิบัติที่รับรองแล้ว บางหน่วยงานจะคงเจรจาขั้นต่ำเพื่อสร้างความเข้าใจในประสิทธิภาพการดำเนินงาน (เช่น การแบ่งปันข้อมูลของโปรแกรมการดำเนินงานพื้นฐานร่วมกัน) ในขณะที่หน่วยงานอื่นๆ อาจสร้างความเชื่อมโยงอันแน่นแฟ้นกับกองทัพ (เช่น การใช้สินทรัพย์ทางการทหาร) ในทุกกรณี หน่วยงานด้านมนุษยธรรมต้องคงความชัดเจนที่แตกต่างจากกองทัพอย่างเห็นได้ชัด เพื่อหลีกเลี่ยงวาระทางการเมืองและทางการทหารใดๆ ที่อาจจะเกิดขึ้น ซึ่งจะลดความเป็นอิสระและความน่าเชื่อถือ

ถือของหน่วยงาน ตลอดจนความปลอดภัยและการเข้าถึงของประชาชนที่ได้รับผลกระทบ ภาคเอกชนสามารถนำประสิทธิภาพในเชิงพาณิชย์ ความเชี่ยวชาญต่างๆ และทรัพยากรมาสู่หน่วยงานด้านมนุษยธรรม การแบ่งปันข้อมูลร่วมกันจะต้องหลีกเลี่ยงความซ้ำซ้อนและมีวัตถุประสงค์ส่งเสริมปฏิบัติการด้านมนุษยธรรมที่ดี ความร่วมมือกับภาคเอกชนในด้านมนุษยธรรมควรเป็นไปอย่างเคร่งครัดเพื่อประโยชน์ต่อวัตถุประสงค์ด้านมนุษยธรรมเป็นสำคัญ

มาตรฐานหลัก 3: การประเมิน

การจัดลำดับความสำคัญของความจำเป็นของประชาชนที่ได้รับผลกระทบจากภัยพิบัติได้รับการระบุผ่านการประเมินอย่างเป็นระบบในบริบท ความเสี่ยงต่อการมีชีวิตอย่างมีศักดิ์ศรีและความสามารถของประชาชนที่ได้รับผลกระทบ ตลอดจนเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการตอบสนอง

ปฏิบัติการหลัก (อ่านควบคู่กับบันทึกแนวทางการปฏิบัติ)

- ▶ ค้นหาและใช้ข้อมูลก่อนเกิดภัยพิบัติเกี่ยวกับความสามารถด้านมนุษยธรรมในท้องถิ่น ประชาชนที่ได้รับผลกระทบในวงกว้าง บริบทและปัจจัยอื่นๆ ที่มีอยู่ก่อน ซึ่งอาจเพิ่มความอ่อนแอต่อภัยพิบัติของประชาชน (ดูบันทึกแนวทางการปฏิบัติ 1)
- ▶ ดำเนินการประเมินเบื้องต้นในทันที การสร้างข้อมูลก่อนเกิดภัยพิบัติเพื่อประเมินการเปลี่ยนแปลงในบริบทอันเป็นสาเหตุจากภัยพิบัติ การระบุปัจจัยใหม่ๆ ที่สร้างหรือเพิ่มความเปราะบาง (ดูบันทึกแนวทางการปฏิบัติ 2)
- ▶ ดำเนินการประเมินอย่างรวดเร็วเท่าที่จะเป็นไปได้ จากนั้นติดตามด้วยการประเมินผลเชิงลึกตามความเหมาะสมด้านเวลาและสถานการณ์ (ดูบันทึกแนวทางการปฏิบัติ 3)
- ▶ กระจายข้อมูลประชากรตามเพศและอายุเป็นอย่างน้อย (ดูบันทึกแนวทางการปฏิบัติ 4)
- ▶ รับฟังบุคคลที่อยูในการประเมินทั้งหมด หญิงและชายทุกช่วงวัย เด็กหญิง เด็กชายและประชาชนที่เปราะบางกลุ่มอื่นๆ ซึ่งได้รับผลกระทบจากภัยพิบัติ รวมทั้งประชาชนในวงกว้าง (ดูมาตรฐานหลัก 1 หน้า 57 และบันทึกแนวทางการปฏิบัติ 5-6)
- ▶ มีส่วนร่วมในการประเมินหลายภาคส่วน การประเมินร่วมหรือการประเมินระหว่างหน่วยงานเท่าที่จะเป็นไปได้
- ▶ รวบรวมข้อมูลอย่างเป็นระบบ โดยใช้ระเบียบวิธีที่หลากหลาย มีการตรวจสอบสามเส้าจากข้อมูลที่รวบรวมมาจากแหล่งต่างๆ รวมทั้งหน่วยงาน และข้อมูลเอกสารที่ถูกเก็บรวบรวมไว้ (ดูบันทึกแนวทางการปฏิบัติ 7)

- ▶ ประเมินความสามารถในการรับมือกับสถานการณ์ ทักษะ ทรัพยากรและกลยุทธ์การฟื้นฟูตนเองของประชาชนที่ได้รับผลกระทบ (ดูบันทึกแนวทางการปฏิบัติ 8)
- ▶ ประเมินแผนการตอบสนองและศักยภาพของรัฐ
- ▶ ประเมินผลกระทบของภัยพิบัติบนฐานความเป็นอยู่ที่ดีด้านจิตสังคมของประชาชนและชุมชน
- ▶ ประเมินความปลอดภัยทั้งในปัจจุบันและที่จะเกิดขึ้นสำหรับประชาชนที่ได้รับผลกระทบจากภัยพิบัติและผู้ให้ความช่วยเหลือ รวมทั้งศักยภาพในการตอบสนองต่อความขัดแย้งที่รุนแรงหรือความตึงเครียดระหว่างประชาชนได้รับผลกระทบและประชาชนคนอื่นๆ (ดูบันทึกแนวทางการปฏิบัติ 9)
- ▶ แบ่งปันข้อมูลการประเมินผลร่วมกันในเวลาที่เหมาะสมและในรูปแบบที่สามารถเข้าถึงได้ไปยังหน่วยงานด้านมนุษยธรรมอื่นๆ (ดูมาตรฐานหลัก 2 หน้า 60 และบันทึกแนวทางการปฏิบัติ 10)

ดัชนีชี้วัดหลัก (อ่านควบคู่กับบันทึกแนวทางการปฏิบัติ)

- ▶ ความจำเป็นได้รับการประเมินว่ามีความเชื่อมโยงอย่างชัดเจนกับความสามารถของประชาชนที่ได้รับผลกระทบและรัฐในการตอบสนอง
- ▶ การประเมินเชิงลึกที่มีความรวดเร็ว รายงานถึงมุมมองของตัวแทนประชาชนที่ได้รับผลกระทบทั้งหมด รวมทั้งสมาชิกของกลุ่มเปราะบางและประชาชนโดยรวม
- ▶ รายงานการประเมินที่มีการกระจายข้อมูลประชากรตามเพศและอายุเป็นอย่างน้อย
- ▶ รายงานการประเมินเชิงลึกที่มีข้อมูลและการวิเคราะห์ความเปราะบาง บริบทและความสามารถ
- ▶ รูปแบบการประเมินที่นำมาใช้ได้รับการยอมรับและสนับสนุนอย่างกว้างขวาง
- ▶ การประเมินอย่างรวดเร็วติดตามด้วยการประเมินเชิงลึกจากกลุ่มประชากรที่ได้รับการคัดเลือก

บันทึกแนวทางการปฏิบัติ

1. **ข้อมูลก่อนเกิดภัยพิบัติ:** เป็นการรวบรวมข้อมูลที่มีอยู่ไว้ที่เดียวกันซึ่งเป็นสิ่งสำคัญต่อการประเมินเบื้องต้นอย่างรวดเร็ว เกือบทั้งหมดของข้อมูลจำนวนมากเกี่ยวข้องกับบริบทต่างๆ (เช่น การเมือง สังคม เศรษฐกิจ ความปลอดภัย ความขัดแย้ง และสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติ) และประชาชน (เช่น เพศ อายุ สุขภาพ วัฒนธรรม จิตวิญญาณและการศึกษา) แหล่งที่มาของข้อมูลเหล่านี้มาจากกระทรวงที่เกี่ยวข้อง (เช่น ข้อมูลด้านสุขภาพและสำมะโนประชากร) สถาบันการศึกษาหรือองค์กรวิจัย องค์กรชุมชน และหน่วยงานด้านมนุษยธรรมระดับท้องถิ่นและระดับสากลที่มีมาก่อนการเกิดภัยพิบัติ การเตรียมความพร้อมรับมือกับภัยพิบัติและความคิดริเริ่มในการเตือนภัยล่วงหน้า การพัฒนาใหม่ในการแบ่งปันแผนที่บนเว็บไซต์ การร่วมสร้างสรรค์ของกลุ่มคน และข้อมูลโทรศัพท์มือถือ (เช่น Ushahidi คือ แอปสำหรับสถานการณ์ฉุกเฉินและภัยธรรมชาติ) ต่างก็เป็นการสร้างฐานข้อมูลที่เกี่ยวข้องได้ทั้งสิ้น

2. **การประเมินเบื้องต้น:** ปกติจะดำเนินการในช่วงเช้าหรือหลังเกิดภัยพิบัติ โดยเกือบทั้งหมดอาจจะขึ้นอยู่กับข้อมูลมือสองและข้อมูลที่มีอยู่ก่อน การประเมินนี้มีความสำคัญเพราะทำให้ทราบถึงสิ่งจำเป็นเพื่อการบรรเทาทุกข์อย่างทันที่ โดยควรจะดำเนินการและแบ่งปันข้อมูลที่ได้ทันที
3. **การประเมินเป็นระยะ:** การประเมินเป็นกระบวนการที่ไม่ได้เกิดขึ้นเพียงครั้งเดียว การประเมินเบื้องต้นอย่างรวดเร็วถือเป็นฐานสำหรับการประเมินผลเชิงลึกที่ซึ่งให้ข้อค้นพบที่ลึกมากกว่า (แต่ไม่ซ้ำซ้อน) การประเมินก่อนหน้า ทั้งนี้ควรใช้ความระมัดระวังไม่ให้เกิดการประเมินซ้ำเกี่ยวกับความคุ้มครองที่สำคัญ เช่น การใช้ความรุนแรงทางเพศ ซึ่งถือเป็นอันตรายมากกว่าเป็นประโยชน์ต่อชุมชนและประชาชน
4. **การกระจายข้อมูล:** การกระจายข้อมูลอย่างละเอียดในช่วงต้นมีความเป็นไปได้น้อยมาก หากแต่เป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อการระบุความจำเป็นและสิทธิที่แตกต่างกันของเด็กและผู้ใหญ่ทุกช่วงวัย อย่างน้อยที่สุด การกระจายข้อมูลควรจำแนกตามเพศและอายุ อาทิ สำหรับเด็กชาย/หญิง อายุ 0-5, 6-12, และ 13-17 จากนั้นแบ่งเป็นช่วงๆ ละ 10 ปี เช่น 50-59; 60-69; 70-79; 80 ปีขึ้นไป จัดกลุ่มลักษณะนี้เป็นการนำความแตกต่างด้านอายุมาเชื่อมโยงกับประเด็นด้านสิทธิสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งแตกต่างจากกลุ่มอายุที่จำแนกตามสรีระวิทยาในบทสุขภาพ
5. **การประเมินแบบตัวแทน:** การประเมินตามความจำเป็นพื้นฐานที่ครอบคลุมประชาชนที่ประสบภัยพิบัติทั้งหมด ซึ่งจำเป็นต้องใช้ความพยายามเป็นพิเศษในการประเมินประชาชนในสถานที่ที่ยากต่อการเข้าถึง เช่น ประชาชนที่ไม่ได้อยู่ในค่าย อยู่ในพื้นที่ที่ไม่สามารถเข้าถึงได้ง่ายดายในทางภูมิศาสตร์หรืออยู่ในครอบครัวอุปถัมภ์ เช่น การประเมินลักษณะเดียวกันสามารถนำมาใช้กับกลุ่มประชาชนที่เข้าถึงได้ง่ายกว่าแต่บ่อยครั้งพบว่ามีความเสี่ยง เช่น ผู้ทุพพลภาพ ผู้สูงอายุ คนที่อยู่แต่ในบ้าน เด็กและเยาวชน ซึ่งอาจจะตกเป็นเป้าหมายของการเป็นทหารเด็ก หรือพบกับความรุนแรงทางเพศ แหล่งที่มาของข้อมูลหลัก ได้แก่ การสังเกตโดยตรง การอภิปรายกลุ่มการสำรวจและหารือกับประชาชนอย่างกว้างขวางที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ (เช่น เจ้าหน้าที่ท้องถิ่น ผู้นำชุมชนทั้งชายและหญิง ผู้สูงอายุทั้งชายและหญิง เจ้าหน้าที่ด้านสุขภาพครูและบุคลากรทางการศึกษาอื่นๆ พ่อค้าและหน่วยงานด้านมนุษยธรรมต่างๆ) การพูดคุยอย่างตรงไปตรงมาอาจจะยากหรือเป็นอันตรายสำหรับบางคน การแยกเด็กออกมาพูดคุยเพราะพวกเขามีแนวโน้มที่จะไม่ยอมพูดคุยต่อหน้าผู้ใหญ่ อาจทำให้เด็กมีความเสี่ยง ในหลายกรณีพบว่าผู้หญิงและเด็กผู้หญิงควรจะได้รับคำปรึกษาในต่างพื้นที่กัน ผู้ให้ความช่วยเหลือที่ทำงานในการเก็บรวบรวมข้อมูลอย่างเป็นระบบจากผู้ที่ถูกทำร้ายหรือละเมิดควรมีทักษะและระบบที่จำเป็นในการทำงานอย่างปลอดภัยและเหมาะสม ในพื้นที่ความขัดแย้ง ข้อมูลอาจถูกนำไปใช้อย่างผิดๆ และทำให้ประชาชนมีความเสี่ยงมากขึ้น หรือลดความสามารถในการทำงานของหน่วยงาน ข้อมูลส่วนบุคคลจะต้องได้รับความยินยอมก่อนการแบ่งปันต่อหน่วยงานด้าน

มนุษยธรรมอื่นๆ หรือองค์กรที่เกี่ยวข้อง (ดูหลักการคุ้มครอง 1 หน้า 35) ประเมินผู้ที่ได้รับผลกระทบในทันทีทันใดเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ พื้นที่หรือกลุ่มที่ถูกแยกออกไปควรได้รับการบันทึกในรายงานการประเมินอย่างชัดเจนและกลับไปประเมินอีกครั้งอย่างรวดเร็วที่สุด

6. การประเมินความเปราะบาง: ความเสี่ยงที่ประชาชนต้องเผชิญหลังภัยพิบัติจะแตกต่างกันไปในแต่ละกลุ่มและบุคคล บางคนอาจมีความเปราะบางเนื่องจากปัจจัยส่วนบุคคล เช่น อายุ (โดยเฉพาะเด็กเล็กและผู้สูงอายุ) และความเจ็บป่วย (โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่อาศัยอยู่กับผู้ติดเชื้อเอชไอวี และผู้ป่วยเอดส์) แต่ปัจจัยส่วนบุคคลเพียงอย่างเดียวไม่สามารถทำให้ความเสี่ยงเพิ่มขึ้นได้โดยอัตโนมัติ ซึ่งประเมินกันว่าปัจจัยทางสังคมและบริบทสามารถนำไปสู่ความเปราะบางได้ เช่น การเลือกปฏิบัติและการทำให้เป็นชายขอบ (เช่น เด็กและผู้หญิงที่มีสถานะและอำนาจต่ำ) การแยกตัวออกจากสังคม การทำลายสิ่งแวดล้อม ความแปรปรวนของสภาพภูมิอากาศ ความยากจน ขาดแคลนที่ดิน การปกครองที่ไม่เป็นธรรม เชื้อชาติ ชนชั้นหรือวรรณะ การนับถือศาสนาหรือการเมือง การประเมินเชิงลึกที่ตาม ควรระบุอันตรายที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต เช่น การเปลี่ยนแปลงรูปแบบการเสี่ยงเนื่องมาจากความเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อม (เช่น การพังทลายของดินหรือตัดไม้ทำลายป่า) และการเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศและธรณีวิทยา (เช่น พายุไซโคลน น้ำท่วมภัยแล้ง ดินถล่มและการเพิ่มขึ้นของระดับน้ำทะเล)

7. การรวบรวมข้อมูลและรายการตรวจสอบ: การประเมินข้อมูลรวมถึงการเคลื่อนไหวของประชากรและจำนวนควรจะมีการตรวจสอบความถูกต้องและอ้างอิงถึงแหล่งที่มาให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ หากการประเมินหลายภาคส่วนยังเป็นไปไม่ได้ในขั้นต้น ควรให้ความสนใจเป็นพิเศษในการเชื่อมโยงกับภาคส่วนเฉพาะอื่นๆ การป้องกันและการประเมินที่เชื่อมโยงกัน แหล่งข้อมูลและระดับของการกระจายข้อมูล ควรจะได้รับการบันทึก รวมทั้งเอกสารการเสียชีวิตและความเจ็บป่วยของเด็กอายุต่ำกว่า 5 ปี ที่ควรได้รับการบันทึกเป็นเอกสารตั้งแต่เริ่มแรก รายการตรวจสอบการประเมินจำนวนมากที่มีอยู่ อยู่บนพื้นฐานข้อตกลงตามมาตรฐานด้านมนุษยธรรม (ดูรายการตรวจสอบ ในภาคผนวกของบทเทคนิคบางบท) รายการตรวจสอบเพิ่มความสอดคล้องและการเข้าถึงข้อมูลให้กับหน่วยงานอื่นๆ สร้างความมั่นใจว่าทุกพื้นที่ที่สำคัญได้รับการตรวจสอบและลดอคติขององค์กรหรือบุคคล รูปแบบทั่วไปของการประเมินระหว่างหน่วยงานอาจได้รับการพัฒนา ก่อนการเกิดภัยพิบัติหรือเป็นข้อตกลงร่วมกันระหว่างปฏิบัติการตอบสนอง ในทุกกรณี การประเมินควรชี้แจงวัตถุประสงค์และระเบียบวิธีที่นำมาใช้และสร้างข้อมูลที่เป็นกลางเกี่ยวกับผลกระทบของวิกฤตที่เกิดขึ้นกับประชาชนที่ได้รับผลกระทบ ควรใช้การผสมผสานระเบียบวิธีเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพที่เหมาะสมกับบริบท ทีมประเมินควรเป็นการผสมผสานกลุ่มบุคคลที่หลากหลายเท่าที่จะเป็นไปได้ ทั้งหญิงและชาย บุคคลทั่วไปและผู้เชี่ยวชาญเฉพาะ รวมทั้งผู้ที่มักชะงักในการเก็บรวบรวมข้อมูลทางเพศที่มีความละเอียดอ่อนและการสื่อสารกับเด็ก ทีมประเมินควรมีคนที่คุ้นเคยกับภาษา และสถานที่ รวมทั้งสามารถสื่อสารกับประชาชนในรูปแบบที่เป็นที่ยอมรับทางวัฒนธรรม

8. **การประเมินความสามารถ:** ชุมชนมีความสามารถในการรับมือและการฟื้นฟู (ดูมาตรฐานหลัก 1 หน้า 57) กลไกการเผชิญปัญหาหลายอย่างมีความยั่งยืนและเป็นประโยชน์ ขณะที่กลไกการเผชิญปัญหาบางประการอาจมีผลกระทบเชิงลบที่อาจเป็นอันตรายในระยะยาว เช่น การขายสินทรัพย์หรือการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์อย่างหนัก ทั้งนี้ การประเมินควรระบุกลยุทธ์เชิงบวกที่เพิ่มความสามารถในการรับมือกับปัญหาและสาเหตุของกลยุทธ์เชิงลบ
9. **การประเมินความปลอดภัย:** การประเมินความปลอดภัยและความมั่นคงของประชาชนที่ประสบภัยพิบัติและประชาชนคนอื่นๆ ควรจะดำเนินการทั้งในการประเมินครั้งแรกและการประเมินที่ตามมาทั้งหมด การระบุถึงภัยคุกคามของความรุนแรงและรูปแบบต่างๆ ของการบังคับขู่เข็ญและการปฏิเสธการมีชีวิตอยู่หรือสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐาน (ดูหลักการคุ้มครอง 3 หน้า 40)
10. **การแบ่งปันการประเมินผล:** รายงานการประเมินให้ข้อมูลที่ล้ำค่ากับหน่วยงานด้านมนุษยธรรมอื่นๆ สร้างข้อมูลพื้นฐานและเพิ่มความโปร่งใสของการตัดสินใจตอบสนอง ไม่ว่าจะรูปแบบของการประเมินในแต่ละหน่วยงานจะเป็นอย่างไรก็ตาม รายงานการประเมินควรมีความชัดเจนและกระชับ ช่วยให้ผู้ใช้จัดลำดับความสำคัญสำหรับการดำเนินการและอธิบายระเบียบวิธีเพื่อแสดงให้เห็นถึงความน่าเชื่อถือของข้อมูลและสามารถใช้เพื่อการวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบได้ถ้าจำเป็น

มาตรฐานหลัก 4: การออกแบบและการตอบสนอง

การตอบสนองด้านมนุษยธรรมควรสอดคล้องกับความจำเป็นตามที่เราพบในการประเมินกลุ่มประชาชนที่ประสบภัยพิบัติ โดยสัมพันธ์กับบริบท ความเสี่ยงที่เผชิญและความสามารถของประชาชนที่ได้รับผลกระทบและรัฐในการรับมือและฟื้นฟู

ปฏิบัติการหลัก (อ่านควบคู่กับบันทึกแนวทางการปฏิบัติ)

- ▶ ออกแบบโปรแกรมการดำเนินงานจากการประเมินที่เป็นกลางด้านความจำเป็น บริบทความเสี่ยงที่เผชิญ และความสามารถของประชาชนที่ได้รับผลกระทบ (ดูมาตรฐานหลัก 3 หน้า 63)
- ▶ ออกแบบโปรแกรมการดำเนินงานเพื่อตอบสนองความจำเป็นที่รัฐหรือประชาชนที่ได้รับผลกระทบไม่สามารถทำได้ (ดูบันทึกแนวทางการปฏิบัติ 1)
- ▶ จัดลำดับความสำคัญของปฏิบัติการช่วยชีวิตตามพื้นฐานเบื้องต้นของความต้องการ ความอยู่รอดอย่างเร่งด่วนหลังเกิดภัยพิบัติในทันที
- ▶ การใช้ข้อมูลการประเมินที่จำแนกแล้วในการวิเคราะห์ลักษณะผลกระทบจากภัยพิบัติที่เกิดขึ้นกับบุคคลและประชาชนกลุ่มต่างๆ และออกแบบโปรแกรมการดำเนินงานเพื่อสนองความจำเป็นเฉพาะของแต่ละกลุ่ม

- ▶ ออกแบบการตอบสนองเพื่อให้ประชาชนที่เปราะบางได้เข้าถึงการให้ความช่วยเหลือและคุ้มครองอย่างเต็มที่ (ฉบับที่กแนวทางปฏิบัติ 2)
- ▶ สร้างความมั่นใจว่าการออกแบบโปรแกรมการดำเนินงานและวิธีการได้ถูกออกแบบเพื่อสนับสนุนความมีศักดิ์ศรีของบุคคลและประชาชนที่ได้รับผลกระทบในทุกด้าน (ดูมาตรฐานหลัก 1 หน้า 57 และบันทึกแนวทางปฏิบัติ 3)
- ▶ วิเคราะห์ปัจจัยเชิงบริบททั้งหมดที่เพิ่มความเปราะบางให้กับประชาชน การออกแบบโปรแกรมการดำเนินงานเพื่อความก้าวหน้าในการลดความเปราะบางของประชาชนกลุ่มดังกล่าว (ดูมาตรฐานหลัก 3 หน้า 63 และบันทึกแนวทางปฏิบัติ 4)
- ▶ ออกแบบโปรแกรมการดำเนินงานเพื่อลดความเสี่ยงของประชาชนที่มีอันตราย ลดพลวัตของความขัดแย้งหรือสร้างความไม่มั่นคงหรือโอกาสที่จะเกิดการแสวงประโยชน์และการล่วงละเมิด (ฉบับที่กแนวทางปฏิบัติ 5 และหลักการคุ้มครอง 1 หน้า 35)
- ▶ ลดช่องว่างระหว่างเงื่อนไขที่พบจากการประเมินและมาตรฐานขั้นต่ำสเฟียร์ การบรรลุนิติวิธีชีวิตสเฟียร์ที่ดีกว่า (ฉบับที่กแนวทางปฏิบัติ 6)
- ▶ ออกแบบโครงการดำเนินงานที่ส่งเสริมการฟื้นฟูเบื้องต้น การลดความเสี่ยงและเพิ่มความสามารถของประชาชนที่ได้รับผลกระทบในการป้องกัน ลดหรือรับมือกับผลกระทบของอันตรายในอนาคตได้ดีขึ้น (ฉบับที่กแนวทางปฏิบัติ 7)
- ▶ ปรับโปรแกรมการดำเนินงานอย่างต่อเนื่องเพื่อรักษาความเกี่ยวข้องและความเหมาะสม (ดูมาตรฐานหลัก 5 หน้า 71)
- ▶ เพิ่มการฟื้นฟูตัวอย่างยั่งยืนผ่านการวางแผนและการสื่อสารสำหรับการดำเนินยุทธศาสตร์ทางออกกับประชาชนที่ได้รับผลกระทบในช่วงแรกของการดำเนินงาน

ดัชนีชี้วัดหลัก (อ่านควบคู่กับบันทึกแนวทางปฏิบัติ)

- ▶ การออกแบบโครงการดำเนินงานมาจากการวิเคราะห์ความจำเป็นเฉพาะและความเสี่ยงที่ประชาชนกลุ่มต่างๆ ต้องเผชิญ
- ▶ การออกแบบโครงการดำเนินงานสามารถจัดการช่องว่างระหว่างความเป็นของประชาชนกับความสามารถของตนเอง หรือรัฐในการบรรลุนิติวิธีจำเป็นนั้น
- ▶ การออกแบบโครงการดำเนินงานได้รับการปรับปรุงเพื่อสะท้อนถึงการเปลี่ยนแปลงในบริบทความเสี่ยง ความต้องการและความสามารถของประชาชน
- ▶ การออกแบบโครงการดำเนินงานรวมเอาปฏิบัติการเพื่อลดความเปราะบางของประชาชนอันตรายในอนาคตและเพิ่มขีดความสามารถของพวกเขาในการจัดการและรับมือกับอันตรายเหล่านั้น

บันทึกแนวทางการปฏิบัติ

1. **การสนับสนุนความสามารถที่มีอยู่:** ถือเป็นบทบาทและความรับผิดชอบหลักของรัฐในการให้ความช่วยเหลือและการคุ้มครองผู้ที่ได้รับผลกระทบอย่างหนักทั้งที่ (ดูกฎบัตรมนุษยธรรม วรรค 2 หน้า 21) การแทรกแซงจะกระทำได้เมื่อประชาชนที่ได้รับผลกระทบและ/หรือรัฐไม่มีความสามารถเพียงพอในการตอบสนอง (โดยเฉพาะในช่วงต้นของการตอบสนอง) หรือเมื่อรัฐหรือเจ้าหน้าที่เลือกปฏิบัติต่อประชาชนบางกลุ่มและ/หรือบางพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบ ความสามารถและความตั้งใจของรัฐที่มีต่อประชาชนที่ได้รับผลกระทบทุกคนควรมีลักษณะตามการตอบสนองด้านมนุษยธรรมในทุกกรณี
2. **การเข้าถึง:** การให้ความช่วยเหลือประชาชนที่มีความจำเป็นโดยไม่เลือกปฏิบัติ (ดูหลักการคุ้มครอง 2 หน้า 38) การเข้าถึงความช่วยเหลือของประชาชนและความสามารถของพวกเขาในการใช้งานและรับประโยชน์จากความช่วยเหลือจะเพิ่มขึ้นผ่านการให้ข้อมูลที่ทันเวลาและการออกแบบความช่วยเหลือที่สอดคล้องกับความจำเป็นเฉพาะของพวกเขา รวมไปถึงการพิจารณาประเด็นทางวัฒนธรรมและความปลอดภัย (เช่น การแยกแ้วสำหรับผู้สูงอายุหรือผู้หญิงกับเด็กที่เข้ารับการแจกจ่ายอาหาร) การเข้าถึงนี้จะเพิ่มขึ้นโดยการมีส่วนร่วมของผู้หญิง ผู้ชาย เด็กหญิงและเด็กชายทุกช่วงวัย การเข้าถึงจะเพิ่มขึ้นผ่านการใช้เกณฑ์เป้าหมายที่ออกแบบอย่างระมัดระวัง ตลอดจนกระบวนการสื่อสารอย่างแพร่หลาย เป็นที่เข้าใจของชุมชน และได้รับการตรวจสอบอย่างเป็นระบบ ปฏิบัติการที่อธิบายไว้ในบทเทคนิคส่งเสริมการเข้าถึงอย่างเท่าเทียมผ่านการออกแบบที่ได้รับการพิจารณาแล้ว เช่น การจัดวางสิ่งอำนวยความสะดวกไว้ในพื้นที่ปลอดภัย เป็นต้น
3. **รากฐานของชีวิตที่มีศักดิ์ศรี:** เป็นการประกันการเข้าถึงบริการพื้นฐาน ความปลอดภัยและการเคารพสิทธิมนุษยชน (ดูกฎบัตรมนุษยธรรม หน้า 20) ในขณะเดียวกัน วิธีการตอบสนองด้านมนุษยธรรมสามารถส่งผลกระทบอย่างสำคัญต่อศักดิ์ศรีและความเป็นอยู่ที่ดีของประชาชนที่ได้รับผลกระทบจากภัยพิบัติ การดำเนินงานซึ่งเคารพคุณค่าที่แท้จริงของบุคคล สนับสนุนอัตลักษณ์ทางศาสนาและวัฒนธรรมของประชาชน สนับสนุนพื้นฐานชุมชนในการพึ่งตนเอง และส่งเสริมเครือข่ายสนับสนุนทางสังคมเชิงบวก โดยทั้งหมดนำไปสู่ความผาสุกทางจิตสังคมและถือเป็นองค์ประกอบสำคัญของสิทธิประชาชนในการดำรงชีวิตอย่างมีศักดิ์ศรี
4. **บริบทและความเปราะบาง:** ปัจจัยทางสังคม การเมือง วัฒนธรรม เศรษฐกิจ ความขัดแย้งและสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติสามารถเพิ่มความอ่อนแอต่อภัยพิบัติของประชาชนได้ การเปลี่ยนแปลงในบริบทเหล่านี้ทำให้มีประชาชนที่เปราะบางเพิ่มขึ้น (ดูมาตรฐานหลัก 3 หน้า 63) ประชาชนที่เปราะบางอาจเผชิญกับหลาย ๆ ปัจจัยพร้อมกัน (เช่น ผู้สูงอายุที่เป็นสมาชิกของกลุ่มชาติพันธุ์ชายขอบ) การมีอิทธิพลซึ่งกันและกันของปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยเชิงบริบทที่เพิ่มความเสี่ยงนั้นควรได้รับการวิเคราะห์ รวมทั้งโปรแกรมการดำเนินงานก็ควรได้รับการออกแบบมาเพื่อจัดการและบรรเทาความเสี่ยงเหล่านั้นและกำหนดเป้าหมายต่อความจำเป็นของประชาชนที่เปราะบาง

5. **ความละเอียดอ่อนของความขัดแย้ง:** ความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมสามารถส่งผลกระทบต่อเชิงลบโดยไม่ตั้งใจได้ แหล่งช่วยเหลือที่มีคุณค่าก็สามารถเพิ่มการแสวงประโยชน์และการล่วงละเมิด และนำไปสู่การแข่งขัน การยกยอกหรือการใช้ของช่วยเหลือในทางที่ผิด ความอดอยากก็ไม่ต่างจากอาวุธในสงคราม (เช่น การลดจำนวนประชาชนในพื้นที่โดยเจตนาหรือการบังคับให้โอนสัญชาติ) การช่วยเหลือสามารถส่งผลกระทบต่อประชาชนในวงกว้างและขยายไปสู่ความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่ไม่เท่าเทียมกันระหว่างประชาชนกลุ่มต่างๆ ทั้งชายและหญิง การวิเคราะห์และการออกแบบอย่างระมัดระวังสามารถลดการเกิดความขัดแย้งและความไม่มั่นคง (รวมทั้งในช่วงภัยพิบัติทางธรรมชาติ) อันเนื่องมาจากการให้ความช่วยเหลือได้ จึงควรออกแบบเพื่อสร้างความมั่นใจว่าจะมีการกระจายความช่วยเหลืออย่างเป็นธรรมและกำหนดเป้าหมายของการให้ความช่วยเหลืออย่างเป็นกลาง การคุ้มครองความปลอดภัยและศักดิ์ศรีของประชาชน โดยคำนึงถึงการรักษาความลับส่วนบุคคล เช่น คนที่อาศัยอยู่กับผู้ติดเชื้อเอชไอวี หรือโรคเอดส์ที่อาจได้รับมลทิน ผู้รอดชีวิตจากการละเมิดสิทธิมนุษยชนจะต้องมีหลักประกันเพื่อความปลอดภัยและการให้ช่วยเหลือที่เป็นความลับ (ดูมาตรฐานหลัก 3 หน้า 63)
6. **การบรรลุมาตรฐานขั้นต่ำสเปียร์:** ระยะเวลาที่ใช้ในการบรรลุมาตรฐานขั้นต่ำขึ้นอยู่กับบริบท: การบรรลุมาตรฐานขั้นต่ำสเปียร์ได้รับผลกระทบจากทรัพยากร การเข้าถึง ความไม่มั่นคงและมาตรฐานการครองชีพในพื้นที่ก่อนเกิดภัยพิบัติ ความตึงเครียดอาจถูกสร้างขึ้นหากประชาชนที่ได้รับผลกระทบบรรลุมาตรฐานที่สูงหรือต่ำกว่าประชาชนคนอื่นๆ และ/หรือประชาชนในวงกว้าง ตัวอย่างการพัฒนากลยุทธ์เพื่อลดความไม่เสมอภาคและความเสี่ยงดังกล่าว เช่น การบรรเทาผลกระทบเชิงลบของการตอบสนองต่อสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติและเศรษฐกิจในวงกว้าง รวมทั้งการสนับสนุนให้เกิดการเพิ่มมาตรฐานของประชาชนอื่นๆ ในพื้นที่ เพิ่มขอบเขตของการตอบสนองที่จะรวมถึงประชาชนคนอื่นๆ ด้วยเสมอ
7. **การฟื้นฟูในช่วงต้นและการลดความเสี่ยง:** ปฏิบัติการต้องดำเนินการโดยเร็วที่สุด เพื่อเสริมสร้างศักยภาพท้องถิ่น ทำงานกับทรัพยากรในพื้นที่และการบริการซ่อมแซมที่มีอยู่ในท้องถิ่น การศึกษา ตลาด และโอกาสในการทำมาหากิน ที่จะส่งเสริมการฟื้นตัวของเศรษฐกิจในช่วงต้นและความสามารถของประชาชนในการจัดการกับความเสียหายหลังจากความช่วยเหลือจากภายนอกสิ้นสุดลง (ดูมาตรฐานหลัก 1 หน้า 57) อย่างน้อยที่สุด การตอบสนองด้านมนุษยธรรมไม่ควรเป็นอันตรายหรือลดทอนคุณภาพชีวิตสำหรับคนรุ่นใหม่และสร้างภัยอื่นๆ ในอนาคตขึ้นโดยไม่ตั้งใจ (เช่น ตัดไม้ทำลายป่าและการใช้ทรัพยากรธรรมชาติที่ไม่ยั่งยืน) ในพื้นที่ที่ภัยคุกคามส่งผลกระทบต่อการดำรงชีวิต ให้ทำการวิเคราะห์ถึงภัยในปัจจุบัน (หลายอย่าง) และภัยที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต (เช่น ภัยจากการเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศ) มีการออกแบบเพื่อลดความเสี่ยงในอนาคต เช่น ใช้โอกาสในช่วงการตอบสนองเพื่อลดความเสี่ยงและ “การฟื้นฟูความปลอดภัย” เช่น การสร้างบ้านเรือนที่ต้านทานแผ่นดินไหวและพายุเฮอริเคน การป้องกันพื้นที่ชุ่มน้ำที่สามารถดูดซับคลื่นพายุและการสนับสนุนการพัฒนา นโยบายและความคิดริเริ่มในการขับเคลื่อนชุมชนด้านการเตือนภัยล่วงหน้าและการเตรียมความพร้อมรับมือกับภัยพิบัติ

มาตรฐานหลัก 5: การดำเนินการ ความโปร่งใสและการเรียนรู้

การดำเนินการของหน่วยงานด้านมนุษยธรรมได้รับการตรวจสอบและสื่อสารกับผู้มีส่วนได้เสียอย่างต่อเนื่อง ซึ่งโครงการต่างๆ จะถูกตอบสนองต่อการดำเนินการ

ปฏิบัติการหลัก (อ่านควบคู่กับบันทึกแนวทางการปฏิบัติ)

- ▶ สร้างกลไกที่เป็นระบบแต่ไม่ซับซ้อน ทันสมัยและสนับสนุนการมีส่วนร่วม เพื่อความคืบหน้าในการตรวจสอบมาตรฐานสเฟียร์ทุกมาตรฐานที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งหลักการที่ระบุไว้ในโปรแกรมการดำเนินงาน ผลผลิตและกิจกรรม (ดูบันทึกแนวทางการปฏิบัติ 1)
- ▶ สร้างกลไกพื้นฐานสำหรับการตรวจสอบการดำเนินงานโดยรวมของหน่วยงาน ด้วยความเคารพต่อการจัดการและระบบการควบคุมคุณภาพของหน่วยงาน (ดูบันทึกแนวทางการปฏิบัติ 2)
- ▶ ตรวจสอบผลลัพธ์และหากเป็นไปได้ ผลกระทบต่อการตอบสนองด้านมนุษยธรรมในขั้นแรกต่อประชาชนที่ได้รับผลกระทบและประชาชนในวงกว้าง (ดูบันทึกแนวทางการปฏิบัติ 3)
- ▶ สร้างกลไกที่เป็นระบบสำหรับการปรับใช้กลยุทธ์โปรแกรมการดำเนินงานเพื่อตอบสนองต่อการตรวจสอบข้อมูล ความจำเป็นในการเปลี่ยนแปลงและบริบทที่พัฒนาขึ้น (ดูบันทึกแนวทางการปฏิบัติ 4)
- ▶ จัดให้มีการสะท้อนถึงการปฏิบัติงานเป็นระยะๆ ควบคู่กับการถอดบทเรียนตลอดการดำเนินงานด้านการตอบสนอง
- ▶ จัดการประเมินผลในขั้นตอนสุดท้ายหรือการทบทวนวัตถุประสงค์การเรียนรู้รูปแบบอื่นๆ ของโครงการ พร้อมทั้งอ้างอิงถึงวัตถุประสงค์ หลักการและมาตรฐานขั้นต่ำตามที่กำหนดไว้ (ดูบันทึกแนวทางการปฏิบัติ 5)
- ▶ มีส่วนร่วมในความคิดริเริ่มเพื่อการเริ่มเรียนรู้ร่วมกันระหว่างหน่วยงานและการทำงานร่วมกันกับหน่วยงานอื่นๆ เท่าที่จะเป็นไปได้
- ▶ แบ่งปันผลการตรวจสอบที่สำคัญ รวมทั้งผลการประเมินผล และกระบวนการเรียนรู้ที่สำคัญอื่นๆ ต่อประชาชนที่ได้รับผลกระทบ เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องและกลุ่มผู้ประสานงานตามกรณีและระยะเวลาที่เห็นว่าเหมาะสม (ดูบันทึกแนวทางการปฏิบัติ 6)

ดัชนีชี้วัดหลัก (อ่านควบคู่กับบันทึกแนวทางการปฏิบัติ)

- ▶ โครงการสามารถปรับตัวในการตอบสนองต่อการตรวจสอบและการเรียนรู้ข้อมูล
- ▶ แหล่งที่มาของการตรวจสอบและการประเมินผลรวมเอามุมมองของจำนวนตัวแทน (ด้วยจำนวนที่มากพอ) จากประชาชนกลุ่มเป้าหมายของการตอบสนอง และประชาชนคนอื่นๆ ในชุมชนหากพบว่ามีความแตกต่างกัน

- ▶ ข้อมูลมีความถูกต้อง ทันสมัยและไม่เป็นความลับที่ได้รับการแบ่งปันร่วมกับประชาชนกลุ่มเป้าหมายของการตอบสนอง เจ้าหน้าที่ท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องและหน่วยงานด้านมนุษยธรรมอื่นๆ เป็นประจำ
- ▶ การปฏิบัติงานได้รับการตรวจสอบอย่างสม่ำเสมอตามหลักการสเฟียร์และมาตรฐานขั้นต่ำทางด้านเทคนิคที่เกี่ยวข้องทั้งหมด (และมีความสัมพันธ์กับมาตรฐานการปฏิบัติงานหรือหน่วยงานระดับสากล) รวมทั้งการแบ่งปันข้อค้นพบหลักๆ กับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่สำคัญ (ดูบันทึกแนวทางปฏิบัติ 6)
- ▶ หน่วยงานจัดการประเมินผลตามวัตถุประสงค์หรือการทบทวนการเรียนรู้ของการตอบสนองด้านมนุษยธรรมที่สำคัญอยู่เสมอ เพื่อให้สอดคล้องกับมาตรฐานอันเป็นที่ยอมรับ ด้านการประเมินผลการปฏิบัติงาน (ดูบันทึกแนวทางปฏิบัติ 6)

บันทึกแนวทางปฏิบัติ

1. **การตรวจสอบ:** เปรียบเทียบเจตนากรณีกับผลลัพธ์ ซึ่งเป็นมาตรการตรวจสอบความคืบหน้า โดยดูจากวัตถุประสงค์และดัชนีชี้วัดของโครงการ รวมทั้งผลกระทบต่อความเปราะบางและบริบท ข้อมูลที่ได้จากการตรวจสอบนำไปสู่การปรับปรุงโครงการ และเกณฑ์เป้าหมาย ทั้งยังทำให้ทราบว่า การช่วยเหลือสามารถเป็นไปตามความต้องการของประชาชนหรือไม่ การตรวจสอบช่วยผู้มีอำนาจตัดสินใจในการตอบสนองต่อความคิดเห็นของชุมชนและระบุปัญหาฉุกเฉิน รวมทั้งแนวโน้มใหม่ๆ ที่เกิดขึ้น นอกจากนี้ยังเป็นโอกาสสำหรับหน่วยงานในการเสนอและรวบรวมข้อมูล การตรวจสอบที่มีประสิทธิภาพจะเลือกใช้ระเบียบวิธีที่เหมาะสมกับโปรแกรมการดำเนินงานและบริบทเฉพาะ มีการผสมผสานข้อมูลเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณตามความเหมาะสมและบันทึกข้อมูลอย่างตรงไปตรงมา การเปิดกว้างและการสื่อสาร (ที่โปร่งใส) เกี่ยวกับข้อมูลที่ได้จากการตรวจสอบจะเพิ่มความรับผิดชอบต่อประชาชนที่ได้รับผลกระทบ ประชาชนจะเป็นผู้ดำเนินการตรวจสอบด้วยตนเองเพื่อเพิ่มความโปร่งใสและคุณภาพของการตรวจสอบ ตลอดจนให้ประชาชนมีความเป็นเจ้าของข้อมูล เจตนากรณีในการใช้ข้อมูลและผู้ให้ข้อมูลควรได้รับการอธิบายและมีการกำหนดถึงลักษณะข้อมูลที่จะถูกรวบรวมและวิธีการนำเสนอ ข้อมูลที่นำเสนอควรอยู่ในรูปแบบสั้นๆ ที่สามารถเข้าถึงได้ซึ่งจะอำนวยความสะดวกต่อการแบ่งปันและการตัดสินใจร่วมกัน
2. **การปฏิบัติงานของหน่วยงาน:** จะไม่ถูกจำกัดเพียงการวัดของความสำเร็จของการดำเนินงาน การปฏิบัติงานของหน่วยงานยังครอบคลุมหน้าที่โดยรวมของหน่วยงานที่จะต้องมีความก้าวหน้ามากขึ้นในแต่ละด้าน เช่น ความสัมพันธ์ของหน่วยงานกับองค์กรอื่นๆ ความยืดหยุ่นในการปฏิบัติด้านมนุษยธรรมที่ดี หลักการและเกณฑ์การปฏิบัติ รวมทั้งประสิทธิภาพและประสิทธิผลของระบบการจัดการในหน่วยงาน วิธีการประกันคุณภาพ เช่น คุณภาพของ Groupe URD's Compas ที่สามารถนำไปใช้ในการประเมินผลการปฏิบัติงานโดยรวมของหน่วยงานได้

3. **การตรวจสอบผลกระทบ:** การประเมินผลกระทบ (ผลกระทบของการแทรกแซงหรือยื่นมือเข้าช่วยเหลือในวงกว้างในระยะสั้นถึงระยะกลางว่าเป็นบวกหรือลบ ตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ) ถูกมองว่าเป็นส่วนที่ทำได้และมีความสำคัญในการตอบสนองด้านมนุษยธรรมมากขึ้นเรื่อยๆ การประเมินผลกระทบเป็นสิ่งสำคัญในพื้นที่ฉุกเฉิน มีการเชื่อมโยงกับการทำงานด้านมนุษยธรรมโดยเฉพาะกับการเปลี่ยนแปลงประชากร รวมทั้งบริบทที่มีความซับซ้อนและสัมพันธ์กัน ประชาชนที่ได้รับผลกระทบเป็นผู้ที่สามารถตัดสินใจต่อการเปลี่ยนแปลงในชีวิตของตนเองได้ดีที่สุด เพราะฉะนั้นผลลัพธ์และการประเมินผลกระทบจะต้องรวมเอาข้อเสนอแนะของประชาชน การรับฟังความคิดเห็นอย่างกว้างขวางด้วยคำถามปลายเปิด ด้วยวิธีการเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณอย่างมีส่วนร่วม
4. **การรักษาความสัมพันธ์:** การตรวจสอบควรดำเนินการเป็นระยะๆ เพื่อให้ทราบว่าการโปรแกรมการดำเนินงานยังคงเกี่ยวข้องกับประชาชนที่ได้รับผลกระทบอยู่หรือไม่ ผลการตรวจสอบจะนำไปสู่การปรับปรุงโปรแกรมการดำเนินงานตามความเหมาะสม
5. **วิธีการสำหรับตรวจสอบการปฏิบัติ:** วิธีการที่แตกต่างกันย่อมมีความเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ในการปฏิบัติ การเรียนรู้และความรับผิดชอบที่แตกต่างกัน วิธีการอันหลากหลายอาจจะถูกนำมาใช้รวมถึงการตรวจสอบและการประเมินผล การประเมินผลกระทบอย่างมีส่วนร่วม และแบบฝึกหัดการฟัง เครื่องมือการประกันคุณภาพ การเรียนรู้และตรวจสอบภายใน ตลอดจนแบบฝึกหัดที่สะท้อนให้เห็นผลสะท้อนกลับของโปรแกรมการดำเนินงาน การประเมินผลโปรแกรมการดำเนินงานมักจะกระทำในตอนท้ายของการตอบสนองเพื่อแนะนำการเปลี่ยนแปลงนโยบายขององค์กร และโปรแกรมการดำเนินงานในอนาคต การตรวจสอบและ “การประเมินผลในทันที (real-time)” ยังสามารถนำมาใช้ระหว่างการตอบสนองได้ โดยจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงนโยบายและการปฏิบัติในทันที การประเมินผลมักจะดำเนินการโดยผู้ประเมินอิสระจากภายนอก ทั้งนี้เจ้าหน้าที่ภายในองค์กรยังสามารถประเมินโปรแกรมการดำเนินงานได้ทราบเท่าที่พวกเขา มีวิธีการตรวจสอบโดยปราศจากอคติ ซึ่งทั่วไปแล้วหมายถึงเจ้าหน้าที่ที่ไม่ได้มีส่วนร่วมในการตอบสนองด้วยตนเอง การประเมินผลด้านมนุษยธรรมใช้ชุดแปดมิติหรือที่รู้จักกันในนามเกณฑ์ของ DAC (Development Assistance Committee :DAC คณะกรรมการพัฒนาการให้ความช่วยเหลือ) ได้แก่ ความเกี่ยวข้อง ความเหมาะสม การเชื่อมโยง ความสอดคล้องกัน ความครอบคลุม ประสิทธิภาพ ประสิทธิผลและผลกระทบ
6. **การปฏิบัติงานภาคกว้าง:** การแบ่งปันข้อมูลเกี่ยวกับความคืบหน้าของแต่ละหน่วยงานตามมาตรฐานขั้นต่ำที่ยึดต่อกลุ่มประสานงาน ช่วยสนับสนุนการตรวจสอบการตอบสนองในวงกว้าง รวมทั้งสร้างแหล่งข้อมูลอันล้ำค่าเกี่ยวกับข้อมูลการปฏิบัติงานภาคกว้าง

มาตรฐานหลัก 6: การปฏิบัติงานของผู้ปฏิบัติงานช่วยเหลือ

หน่วยงานด้านมนุษยธรรมมีการจัดการที่เหมาะสม การสนับสนุนด้านการกำกับดูแลและด้านจิตสังคมที่ส่งเสริมให้ผู้ปฏิบัติการช่วยเหลือมีความรู้ ทักษะ พฤติกรรมและทัศนคติในการวางแผนและดำเนินการตอบสนองด้านมนุษยธรรมที่มีประสิทธิภาพตามหลักความเป็นมนุษย์และด้วยความเคารพ

ปฏิบัติการหลัก (อ่านควบคู่กับบันทึกแนวทางการปฏิบัติ)

- ▶ จัดให้เป็นผู้จัดการได้รับการฝึกอบรมผู้นำอย่างเพียงพอ ทำความคุ้นเคยกับนโยบายและทรัพยากรที่สำคัญ รวมทั้งแหล่งที่ช่วยให้การจัดการเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ (ดูบันทึกแนวทางการปฏิบัติ 1)
- ▶ สร้างกระบวนการรับสมัครบุคคลที่เป็นระบบ ยุติธรรมและโปร่งใส เพื่อดึงดูดคนจำนวนมากพอที่จะคัดสรรผู้สมัครที่เหมาะสมได้ (ดูบันทึกแนวทางการปฏิบัติ 2)
- ▶ รับสมัครบุคลากรทั้งหญิงและชาย เชื้อชาติ อายุและภูมิหลังทางสังคม เพื่อให้มีความหลากหลายและเหมาะสมกับวัฒนธรรมและบริบทท้องถิ่น
- ▶ จัดให้ผู้ปฏิบัติงานช่วยเหลือ (เจ้าหน้าที่ อาสาสมัครและที่ปรึกษาทั้งระดับชาติและระดับสากล) เข้ารับตำแหน่งในเวลาที่เหมาะสม มีการบรรยายสรุป กำหนดการรายงานที่ชัดเจนและปรับปรุงรายละเอียดงานให้ทันสมัย เพื่อให้ผู้ปฏิบัติงานมีความเข้าใจในความรับผิดชอบของตนเอง วัตถุประสงค์ของงาน คุณค่าขององค์กร นโยบายสำคัญ และบริบทของท้องถิ่น
- ▶ กำหนดแนวทางการรักษาความปลอดภัยและการอพยพ นโยบายด้านสุขภาพและความปลอดภัย และนำมาบรรยายสรุปให้ผู้ปฏิบัติงานช่วยเหลือทราบก่อนเริ่มงาน
- ▶ สร้างความมั่นใจให้ผู้ปฏิบัติงานช่วยเหลือมีการเข้าถึงการดูแลทางการแพทย์และการสนับสนุนด้านจิตสังคม
- ▶ สร้างจรรยาบรรณส่วนบุคคลสำหรับผู้ปฏิบัติงานช่วยเหลือในอันที่จะปกป้องประชาชนที่ประสบภัยจากการล่วงละเมิดทางเพศ การทุจริต การแสวงประโยชน์ และการละเมิดสิทธิมนุษยชนอื่น ๆ รวมทั้งแบ่งปันกฎเกณฑ์ดังกล่าวกับประชาชนที่ประสบภัยพิบัติ (ดูบันทึกแนวทางการปฏิบัติ 3)
- ▶ ส่งเสริมวัฒนธรรมในการเคารพต่อประชาชนที่ประสบภัยพิบัติ (ดูบันทึกแนวทางการปฏิบัติ 4)
- ▶ สร้างกระบวนการร้องทุกข์และดำเนินการทางวินัยที่เหมาะสมกับผู้ปฏิบัติงานช่วยเหลือที่ได้รับการยืนยันว่าละเมิดจรรยาบรรณของหน่วยงาน
- ▶ ดำเนินการประเมินผลเจ้าหน้าที่และอาสาสมัครอย่างสม่ำเสมอ ตลอดจนให้ข้อเสนอแนะต่อการปฏิบัติงานตามวัตถุประสงค์ ความรู้ ทักษะ พฤติกรรมและทัศนคติในการทำงาน

- ▶ สนับสนุนผู้ปฏิบัติงานช่วยเหลือในการจัดการภาระงานและลดความเครียดของพวกเขา (ดูบันทึกแนวทางการปฏิบัติ 5)
- ▶ ช่วยให้เจ้าหน้าที่และผู้จัดการมีโอกาสให้ข้อมูลซึ่งกันและกัน เพื่อการพัฒนาและการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง (ดูบันทึกแนวทางการปฏิบัติ 6)
- ▶ ให้การสนับสนุนที่เหมาะสมต่อผู้ปฏิบัติงานช่วยเหลือที่มีประสบการณ์หรือเป็นผู้เห็นเหตุการณ์ที่น่าวิตกอย่างยิ่ง (ดูบันทึกแนวทางการปฏิบัติ 7)

ดัชนีชี้วัดหลัก (อ่านควบคู่กับบันทึกแนวทางการปฏิบัติ)

- ▶ การทบทวนการปฏิบัติงานเจ้าหน้าที่และอาสาสมัครบ่งชี้ถึงระดับความสามารถที่เพียงพอกับความรู้ ทักษะ ทัศนคติ พฤติกรรมและความรับผิดชอบดังที่อธิบายไว้ในคำบรรยายลักษณะงานของผู้ปฏิบัติงานแต่ละคน
- ▶ ผู้ปฏิบัติงานช่วยเหลือที่ฝ่าฝืนจรรยาบรรณว่าด้วยการห้ามมิให้มีพฤติกรรมเสียหาย และไม่เหมาะสมจะได้รับการพิจารณาทางวินัยอย่างเป็นทางการ
- ▶ หลักการหรือที่คล้ายคลึงกับเกณฑ์ให้การช่วยเหลือประชาชนที่ดีจะสะท้อนให้เห็นถึงนโยบายและการปฏิบัติงานของหน่วยงาน
- ▶ ความเจ็บป่วย การบาดเจ็บ และความเครียดอันเนื่องมาจากสุขภาพของผู้ปฏิบัติงานช่วยเหลือจะคงที่หรือลดลงในระหว่างการตอบสนองต่อภัยพิบัติ

บันทึกแนวทางการปฏิบัติ

1. **การจัดการการปฏิบัติงานที่ดี:** ระบบการจัดการบุคลากรขึ้นอยู่กับหน่วยงานและบริบท ทั้งนี้ผู้จัดการและหัวหน้างานควรมีความคุ้นเคยกับเกณฑ์ให้การช่วยเหลือประชาชนที่ดีซึ่งประกอบด้วยนโยบายและแนวทางในการวางแผน การรับสมัครบุคลากร การจัดการ การจัดการเรียนรู้ และการพัฒนา การเปลี่ยนแปลงเมื่อสิ้นสุดสัญญาและการเรียกรวมผลมาใช้งาน สำหรับหน่วยงานระหว่างประเทศ
2. **ขั้นตอนการรับสมัครบุคลากร:** ควรจะเปิดเผยและเป็นที่เข้าใจสำหรับเจ้าหน้าที่และผู้สมัครทุกคน ความโปร่งใสดังกล่าวรวมถึงการพัฒนาและการแบ่งปันเกี่ยวกับการปรับปรุงรายละเอียดงานที่เกี่ยวข้องและทันสมัยในแต่ละตำแหน่ง ทั้งนี้การสร้างทีมปฏิบัติงานที่มีความหลากหลายและมีความสามารถถือเป็นสิ่งจำเป็น ทีมปฏิบัติงานที่มีอยู่ก็สามารถเพิ่มความเหมาะสมและความหลากหลายของบุคลากรผ่านการรับสมัครบุคลากรใหม่ตามที่ต้องการได้ด้วยกรขยายตัวของเจ้าหน้าที่อย่างรวดเร็วอาจนำไปสู่การรับสมัครบุคลากรที่ไม่มีประสบการณ์และควรได้รับการสนับสนุนโดยเจ้าหน้าที่ที่มีประสบการณ์มากกว่า

3. **การควบคุมผู้ปฏิบัติงานช่วยเหลือ:** ในการจัดการและจัดสรรทรัพยากรช่วยเหลือที่มีคุณค่า ทำให้พวกเขาอยู่ในตำแหน่งที่มีอำนาจเหนือกว่าประชาชนที่ประสบภัยพิบัติ อำนาจดังกล่าว ทำให้ประชาชนต้องพึ่งพาความช่วยเหลือและเป็นการรบกวนหรือทำลายเครือข่ายทางสังคมของประชาชนในการคุ้มครองตนเอง ทั้งยังสามารถนำไปสู่การทุจริตและการล่วงละเมิดได้ด้วย ผู้หญิง เด็กและผู้ทุพพลภาพมักจะตกอยู่ในสถานการณ์เกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศ กิจกรรมทางเพศใดๆ จะไม่มีวันถูกบรรจุอยู่ในความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมหรือการคุ้มครอง บุคคลที่เกี่ยวข้องกับการตอบสนองด้านมนุษยธรรม (ผู้ปฏิบัติงานช่วยเหลือและทหาร เจ้าหน้าที่รัฐหรือบุคลากรภาคเอกชน) ไม่ควรจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับการล่วงละเมิด การทุจริตหรือแสวงประโยชน์ทางเพศ การบังคับใช้แรงงานทั้งผู้ใหญ่และเด็ก การใช้ยาเสพติดที่ผิดกฎหมาย รวมทั้งการดำเนินสินค้าและบริการด้านมนุษยธรรมโดยผู้ที่เกี่ยวข้องกับการให้ความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมเป็นสิ่งต้องห้าม
4. **ผู้ปฏิบัติงานช่วยเหลือควรเคารพคุณค่าและศักดิ์ศรีของประชาชนที่ประสบภัยพิบัติและหลีกเลี่ยงพฤติกรรม (เช่น การแต่งกายที่ไม่เหมาะสม) ที่ไม่สามารถเป็นที่ยอมรับในวัฒนธรรมของประชาชนที่ประสบภัยพิบัติ**
5. **ผู้ปฏิบัติงานช่วยเหลือมักจะทำงานเป็นเวลานานในสภาพที่มีความเสี่ยงและตึงเครียด** หน้าที่ของหน่วยงานในการดูแลผู้ปฏิบัติงานช่วยเหลือ ซึ่งรวมถึงการส่งเสริมความเป็นอยู่ที่ดีและหลีกเลี่ยงความเหน็ดเหนื่อย การบาดเจ็บหรือความเจ็บป่วยในระยะยาว ผู้จัดการต้องทำให้ผู้ปฏิบัติงานช่วยเหลือตระหนักถึงความเสี่ยงและปกป้องพวกเขาจากโอกาสได้รับภัยคุกคามต่อสุขภาพทางกายและจิตใจผ่านปฏิบัติการ เช่น การจัดการความปลอดภัยที่มีประสิทธิภาพ การพักผ่อนและพักผ่อนที่เพียงพอ การสนับสนุนชั่วโมงการทำงานที่เหมาะสมและการเข้าถึงการสนับสนุนด้านจิตใจ ผู้จัดการสามารถส่งเสริมหน้าที่ดูแลดังกล่าวผ่านแบบจำลองแนวปฏิบัติที่ดีและมีความสอดคล้องกับนโยบาย ผู้ปฏิบัติงานช่วยเหลือยังต้องมีความรับผิดชอบส่วนบุคคลในการจัดการเพื่อความเป็นอยู่ที่ดีของตนเองด้วย
6. **ในช่วงต้นของภัยพิบัติ:** การพัฒนาศักยภาพของเจ้าหน้าที่อาจจะถูกจำกัด แต่เมื่อเวลาผ่านไปผู้จัดการควรระบุและสนับสนุนพื้นที่ในการเรียนรู้และการพัฒนาผ่านความคิดเห็นและข้อเสนอแนะการปฏิบัติงานจากเจ้าหน้าที่ในหน่วยงาน การเตรียมความพร้อมรับมือกับภัยพิบัติดียิ่งถือเป็นโอกาสในการระบุและพัฒนาความสามารถในการปฏิบัติงานด้านมนุษยธรรมที่เกี่ยวข้อง
7. **การรักษาพยาบาลด้านจิตใจ:** ในเบื้องต้นควรจะพร้อมเสมอเมื่อผู้ปฏิบัติงานช่วยเหลือที่มีประสบการณ์หรือเป็นผู้เห็นเหตุการณ์ที่น่าวิตกอย่างยิ่ง (ดูบริการด้านสุขภาพที่สำคัญ - มาตรฐานสุขภาพจิต 1 หน้า 335 และรายการอ้างอิงและเอกสารอ่านเพิ่มเติม) โดยปราศจากการตั้งคำถามที่ไม่มีประโยชน์

รายการอ้างอิงและ เอกสารอ่านเพิ่มเติม

แหล่งที่มา

การตอบสนองด้านมนุษยธรรมโดยมีประชาชนเป็นศูนย์กลาง

Emergency Capacity Building (ECB) Project (2007), Impact Measurement and Accountability in Emergencies: The Good Enough Guide. Oxfam Publishing. Oxford. www.oxfam.org.uk/publications

Human Accountability Partnership (HAP) International (forthcoming), Standard in Accountability and Quality Management. Geneva. www.hapinternational.org/projects/standard/hap_2010_standard.aspx

Inter-Agency Standing Committee (IASC) (2007), IASC Guidelines on Mental Health and Psychosocial Support in Emergency Settings. Geneva.

การประสานงานและความร่วมมือ

Global Humanitarian Platform (2007), Global Humanitarian Principles of Partnership. A Statement of Commitment Endorsed by the Global Humanitarian Platform. Geneva. www.globalhumanitarianplatform.org/pop.html

IASC (2008), Guidance Note on using the Cluster Approach to Strengthen Humanitarian Response. Geneva.

IASC, Global Cluster Approach:

<http://oneresponse.info/GlobalClusters/Pages/default.aspx>

IASC and United Nations Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (OCHA) (2008), Civil-Military Guidelines and Reference for Complex Emergencies. New York. <http://ochaonline.un.org/cmcs/guidelines>

OCHA (2007), Guidelines on the Use of Foreign Military and Civil Defence Assets In Disaster Relief – “Oslo Guidelines”. Rev. 1.1. Geneva. <http://ochaonline.un.org/cmcs>

การประเมิน

IASC (2003), Initial Rapid Assessment (IRA) Guidance Notes for Country Level. Geneva. www.humanitarianreform.org/humanitarianreform/Portals/1/cluster%20approach%20page%20clusters%20page?s=/health%20cluster/RT/IRA_Guidance_Country%20Level_field_test.doc

IASC (forthcoming), Needs Assessment Task Force (NATF) Operational Guidance for Needs Assessments.

Ushahidi mobile phone-based information gathering and sharing: www.usahidi.com

การออกแบบและการตอบสนอง

Conflict Sensitivity Consortium: www.conflictsensitivity.org/

Early Recovery Tools and Guidance: <http://onerresponse.info/GlobalClusters/Early%20Recovery/Pages/Tools%20and%20Guidance.aspx>

IASC (2006), Women, Girls, Boys and Men: Different Needs – Equal Opportunities (The Gender Handbook in Humanitarian Action). Geneva.

<http://onerresponse.info/crosscutting/gender/Pages/Gender.aspx>

Provention Consortium (2007), Vulnerability and Capacity Analysis Guidance Note 9. Geneva. www.proventionconsortium.org/themes/default/pdfs/tools_for_mainstreaming_GN9.pdf

United Nations International Strategy for Disaster Reduction (UNISDR) (2005), Hyogo Framework for Action 2005–2015: Building the resilience of nations and communities to disasters. Geneva.

www.unisdr.org/eng/hfa/docs/Hyogo-framework-for-action-english.pdf

การปฏิบัติ ความโปร่งใสและการเรียนรู้

Active Learning Network for Accountability and Performance in Humanitarian Action (ALNAP) (2009), 8th Review of Humanitarian Action. Overseas Development Institute (ODI). London. www.alnap.org/initiatives/current/rha/8.aspx

Collaborative Learning Projects (2007), The Listening Project (LISTEN). Cambridge, Mass. www.cdainc.com/cdawww/pdf/other/cda_listening_project_description_Pdf.pdf

Groupe URD (2009), Quality Compas. www.compasqualite.org/en/index/index.php

Organisation for Economic Co-operation and Development (OECD) (1999), Guidance for Evaluation of Humanitarian Assistance in Complex Emergencies. Paris. www.oecd.org/dac

การปฏิบัติของผู้ปฏิบัติงานช่วยเหลือ

People In Aid (2003), The People In Aid Code of Good Practice in the Management and Support of Aid Personnel. London. <http://peopleinaid.org>

World Health Organization, World Vision International and War Trauma Foundation (forthcoming), Psychological First Aid Guide. Geneva.

www.who.int/mental_health/emergencies/en/

เอกสารอ่านเพิ่มเติม

การประเมินและการตอบสนอง

Office of the United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) and World Food Programme (WFP) (2008), Joint Assessment Mission Guidelines. 2nd Edition. Rome. www.unhcr.org/45f81d2f2.html

เด็ก

Action for the rights of children (ARC) (2009), www.arc-online.org/using/index.html

Inter-Agency Network for Education in Emergencies (INEE) and The Sphere Project (2009), Integrating Quality Education within Emergency Response for Humanitarian Accountability: The Sphere–INEE Companionship. Geneva.

ผู้ทุพพลภาพ

Handicap International, Disability Checklist for Emergency Response. www.handicap-international.de/fileadmin/redaktion/pdf/disability_checklist_booklet_01.pdf

Women's Commission for Refugee Women and Children (2008), Disabilities among Refugees and Conflict-Affected Populations: A Resource Kit for Fieldworkers. New York. www.womensrefugeecommission.org/docs/disab_res_kit.pdf

สิ่งแวดล้อม

Joint United Nations Environment Programme and OCHA Environment Unit: www.reliefweb.int/ochaunep

Kelly, C (2005), Guidelines for Rapid Environmental Impact Assessment in Disasters. Benfield Hazard Research Centre, University College London and CARE International. London.

UNHCR and CARE International (2005), Framework for Assessing, Monitoring and Evaluating the Environment in Refugee-related Operations: Toolkit for practitioners and managers to help assess, monitor and evaluate environmental circumstances, using mainly participatory approaches. Geneva. www.unhcr.org/4a97d1039.html

UNHCR and International Union for the Conservation of Nature (2005), UNHCR Environmental Guidelines. Geneva. www.unhcr.org/3b03b2a04.html

เพศสภาพ

Gender and Disaster Network: <http://gdnonline.org>

WFP (2009), WFP Gender Policy. www.wfp.org/content/wfp-gender-policy

เอชไอวี/ เอดส์

IASC (2010), Guidelines for Addressing HIV in Humanitarian Settings. Geneva. www.humanitarianinfo.org/iasc/page?loader.aspx?page=?content-products-products&sel=9

ผู้สูงอายุ

HelpAge International: www.helpage.org

IASC (2008), Humanitarian Action and Older Persons – an essential brief for humanitarian actors. Geneva. www.humanitarianinfo.org/iasc/pageloader.aspx?page=content-products-products&sel=24

ODI (2005), Network Paper 53: Assisting and Protecting Older People in Emergencies. London. www.odi.org.uk/resources/details.asp?id=357&title=protecting-assisting-older-people-emergencies

การปฏิบัติงาน การติดตามและการประเมินผล

ALNAP Annual Review (2003), Humanitarian Action: Improving Monitoring to Enhance Accountability and Learning. London. www.alnap.org

ALNAP (2009), Real Time Evaluations of Humanitarian Action (Pilot Version). London. www.alnap.org

Catley, A et al (2008), Participatory Impact Assessment. Feinstein International Center, Tufts University.

<https://wikis.uit.tufts.edu/confluence/display/FIC/Participatory+Impact+Assessment>

Groupe URD (2009), Quality COMPAS Companion Book. www.compasqualite.org/en/index/index.php

OECD (1999), Guidance for the Evaluation of Humanitarian Assistance in Complex Emergencies. Paris. www.oecd.org/dac

Further information on evaluation (including training modules) and approaches to learning can be found on ALNAP: www.alnap.org

การกำหนดเป้าหมาย

International Federation of Red Cross and Red Crescent Societies (2003), World Disasters Report 2003 – Chapter 1: Humanitarian ethics in disaster and war. www.ifrc.org/publicat/wdr2003/chapter1.asp

UNISDR (2001), Countering Disasters, Targeting Vulnerability. Geneva. www.unisdr.org/eng/public_aware/world_camp/2001/pdf/Kit_1_Countering_Disasters_Targeting_Vulnerability.pdf